

TKİP'nin
21. kuruluş
yıldönümü
etkinliğinde
yapılan
konuşma...

Devrimin güncel çağrısı: İşçi sınıfı eksenli ve önderliği

Önemli ve tayin edici olan, dünya ölçüsünde yaklaşmakta olan yeni devrimler dönemine çözücü halkadan tutarak hazırlanabilmektedir. "Sınıfa karşı sınıf!" şiarının derin tarihsel devrimci anlamı aynı zamanda buradadır. Bu nedenledir ki, biz komünistler, bu şiarı aynı zamanda, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı

sosyalizm!" şiarının bütünlüğü içinde anlamlandırıyoruz. Nitekim, dile getirmiş bulunduğumuz gibi, sınıfa karşı sınıf olmadan, düzene karşı devrim de olmuyor. Ulusal, cinsel ve çevresel sorunlar da içinde tüm temel toplumsal sorunların asıl kaynağı olan kapitalizm yıkılmıyor. Bu aynı sorunların biricik çözüm zemini olan sosyalizme ulaşılmıyor.

s.16

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 44
29 Kasım 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

"Şer üçlüsü" asgari sefalet artışına hazırlanıyor...

İnsanca yaşamaya yeten bir ücret için sınıf mücadelesine!

3

Yaşanılabilir bir dünya sosyalizm ile mümkündür

Aktif olacakları süreler sınırlı olan HES'ler, Nükleer Santraller, Termik Santraller ile tarih yok edilmekte, doğa mahvedilmektedir.

7

Kurtuluşumuz çaresizlikte değil, mücadelededir!

Kapitalist sistemin insanlığın yararına sunabileceği hiçbir şey yoktur. Bu insan sömürsüne dayanan sistem, bizlerin kanları üzerinde ayakta kalmaktadır.

21

Kadına yönelik şiddete öfke ve tepki büyüyor

25 Kasım'da açığa çıkan öfke ve tepki, şiddetin gerçek kaynağına karşı, işçi ve emekçi kadınları örgütlenme ihtiyacını bir kez daha hatırlatmış oldu.

“Şer üçlüsü” asgari sefalet artışına hazırlanıyor...

İnsanca yaşamaya yeten bir ücret için sınıf mücadelesine!

2019 yılının sonu yaklaşırken, “Asgari Ücret Tespit Komisyonu” toplantıları başlayacak. AKP-saray rejimi, asalak kapitalistler sınıfı ve sendika ağalığının temsilcileri bir kez daha kafa kafaya verip, 2020 yılı için asgari ücreti belirleyecekler. Sorun şu ki, komisyonda yer alanların tümü sermaye dünyasının temsilcileridir. Zira bu “üçlü şer çetesi” kapitalist sömürü düzeninden besleniyor. Yani işçi sınıfının ürettiği artı-değere el koyarak lüks ve sefahat sürüyorlar. Bu nitelikte bir komisyonun asgari ücreti belirlemesinin, tavuk kümesini tilki sürüsüne emanet etmekten farkı yoktur.

SERMAYE İTTİFAKININ ORTA OYUNU HESAPLARI

AKP-MHP koalisyonu ile kapitalistlerin, işçi sınıfını sefalete mahkum etmek dışında bir icraatta bulunmaları zaten imkansız. Zira bunların şatafatı da iktidarları da sömürü çarkının dönmesine bağlıdır. Bu çarkın dişlileri arasında ömür törpüleyen işçilere ne kadar düşük ücret verirlerse, kasalarına giren artı-değer oranı da o kadar yüksek olacaktır. Dolayısıyla, ellerinden gelse krizin derinleştiği bu koşullarda bile sıfır zam dayatırlardı. Bunun mümkün olmadığını bildikleri için düşük bir zamlı kapatmaya çalışacaklar.

Sermaye-iktidar ikilisiyle masaya oturan sendikacılar ise güya işçi sınıfının haklarını savunmak için komisyonda yer alıyorlar. Yazık ki bu iddianın safsatadan öte bir anlamı yok. Zira sendika ağaları hem iktidarın hem kapitalistlerin hizmetindedir. İşçi sınıfını döne döne sırtından hançerliyorlar. Sendikaların başına çöreklenen bu asalak takımı, sermayenin işçi sınıfı içindeki Truva atı rolünü oynuyor. Bunlar sermayenin organik parçası haline geldikleri gibi, saray rejiminin güdümüne de girmiş durumdadır. Özetle bu üçlü çete, sermayeye hizmet konu-

sunda tam bir mutabakat içindedir.

İcraatlarıyla ekonomik krizi derinleştiren AKP-MHP koalisyonu, çöküşe doğru sürüklenen kokuşmuş rejimini ayakta tutma telaşıyla sömürüyü yoğunlaştırıyor. Egemenler krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkabilmek için hiçbir pervasızlıktan kaçınmıyorlar. Bu dinci-ırkçı koalisyonun asgari ücret konusunda farklı bir tutum almasını beklemek için hiçbir sebep yok. Tersine, milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücreti en düşük düzeyde tutmak için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar.

Amerika’da efendilerinin huzuruna çıktuktan sonra nutuklar atmaya başlayan AKP şefi Tayyip Erdoğan, EYT (Emeklilikte Yaşa Takılanlar) mağduru milyonlarca işçiyi sefalete mahkum etmeye devam edeceklerini ilan etti. Washington’dan feyz alan Erdoğan’ın EYT’lilere karşı sergilediği pervasızlığı, asgari ücret konusunda da tekrarlayacağından kuşku duymamak gerek. Sırtını Amerikan emperyalizmine dayayan AKP-saray rejimi, işçi sınıfı ve emekçileri yok sayma konusunda her zamankinden de pervasız olacaktır.

İŞÇİYE YOK, SEFAHATE ÇOK!

Saray rejimi asgari ücreti en düşük düzeyde tutmak için “kaynak yok” iddiasının arkasına sığınacak. Oysa saraylarda sergilenen lüks-israf-şatafat için kaynak bulma sıkıntısı çekmiyorlar. Sömürücü kapitalistlere teşvik adı altında milyarlar dağıtıyorlar. Yayılmacı politikanın ürünü olan sınır ötesi saldırılara silah yetiştirme konusunda da sıkıntıları yok. Din bezirganlarına biat edecek kuşaklar yetiştirmek için on milyarları israf etmekte de bir sakınca görmüyorlar.

Durum böyleyken kaynak yokluktan söz edilmesi, kaba riyakarlıktan başka bir şey değil. Bol miktarda kaynak var. Ancak saray rejimi bu kaynakların bir kısmını kendi şatafatı için kullanırken,

önemli bir kısmını yiycilere/yandaşlara ihale adı altında dağıtıyor. Bu politika ile pervasızlığını bir kez daha sergileyen AKP-MHP koalisyonu “Herkes kaynak var ama işçilere yok!” mesajını veriyor.

“ŞER ÜÇLÜSÜ”NÜN İNSAFI MI SINIF MÜCADELESİ Mİ?

Görünen köy kılavuz istemiyor. Üçlü çete toplantılar düzenleyecek. Açıklamalar yapacak. Sendika ağaları işçilerden yanaymış gibi laflar edecekler. Ancak sürecin sonunda milyonlarca işçinin sefaletini derinleştirecek uyduruk bir zam konusunda anlaşacaklar.

Üçlü şer çetesinin hesapları böyledir. Buna göre hazırlıklarını yaptıklarından şüphe duymamak gerekiyor. Başka türlü hareket etmeleri de mümkün değil. Çünkü hem kapitalistlerin hem işçilerin çıkarları aynı komisyon tarafından korunamaz. Bir sınıfın çıkarlarını koruyanlar, faturayı diğer sınıfa ödetmek için her yola başvururlar. Asgari Ücret Tespit Komisyonu’nda yer alanların safi ise zaten bellidir.

Bu bir kader mi? Değil elbet! Önemli olan işçi sınıfının hazırlanan oyunu bozacak bir mücadeleye hazırlanabilmesidir. Hayati önem taşıyan bir kararın işçi sınıfına düşman bir komisyona terk edilmemesidir. İşçi sınıfı eylemlerle taleplerini ortaya koyabilirse, taleplerinin gerçekleşmesi için gerekirse üretimden gelen gücünü kullanmayı başarabilirse, durum değişir. Üçlü şer çetesini dize getirebilmenin tek yolu da budur. İşçi sınıfı harekete geçtiğinde üçlü çeteyi sıkıştırabilir, insanca yaşamaya yetecek bir zam yapmaya zorlayabilir. O halde başta ilericiler-öncü işçiler olmak üzere onurlu her işçi bu mücadeleye hazırlanmalıdır. Asgari ücrete yapılacak zam üçlü çetenin insafına terk edilmemelidir. İşçi sınıfı, geleceğini ilgilendiren bu konuda sokaklara inerek sözünü söylemelidir.

Önemli olan işçi sınıfının hazırlanan oyunu bozacak bir mücadeleye hazırlanabilmesidir. Hayati önem taşıyan bir kararın işçi sınıfına düşman bir komisyona terk edilmemesidir. İşçi sınıfı eylemlerle taleplerini ortaya koyabilirse, taleplerinin gerçekleşmesi için gerekirse üretimden gelen gücünü kullanmayı başarabilirse, durum değişir. Üçlü şer çetesini dize getirebilmenin tek yolu da budur. İşçi sınıfı harekete geçtiğinde üçlü çeteyi sıkıştırabilir, insanca yaşamaya yetecek bir zam yapmaya zorlayabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/44 * 29 Kasım 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tel. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak45.net

Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD ŞTİ · Taşakadın Yassıören Cd. No:75/1 Taşakadın Köyü Arnavutköy / İSTANBUL

Yaşanılabilir bir dünya sosyalizm ile mümkündür

Gümüşhane’de 12 bin yıllık Dipsiz Göl’ü kurutanların, Hasankeyf’i sular altında bırakanların doğaya karşı açtıkları savaş devam ediyor. Son olarak geçtiğimiz hafta, TBMM’de, AKP ve MHP’nin ortaklığıyla termik santrallerin baca filtresi ve arıtma tesisi kurmadan 2,5 yıl daha çevreyi kirletmesine izin veren tasarı yasalaştı.

Sermayenin çıkarları uğruna tabiatın nasıl mahvedildiğine bir kez tanık olan işçi ve emekçilerin aklına sözde “çevre duyarlılığı” adına 25 kuruşa satılmaya başlanan plastik poşetler gelmiştir. Yahut da ne kadar ve nasıl fidan dikildiğini ancak AKP merkezinin bildiği zamansız “ağaç dikme kampanyası...”

Filtresiz ve arıtmasız termik santrallerle 2,5 yıl daha göz yuman, doğaya karşı işlenen suya hem izin veren hem de yandaşlarının bu suyu işlemesine yardımcı olan AKP’nin cumhurbaşkanı Erdoğan, aynı günlerde İstanbul’da bir önceki İSKİ yönetiminin Silahtarğa’da yapmayı planladığı, İmamoğlu tarafından temeli atılmayan su arıtma tesislerinin öneminden bahsediyordu. Bu, sermaye sınıfını çıkarlarını savunmakla yükümlü olanlar için basit bir tutarsızlık değil. Tıpkı MHP’li milletvekili “Prof. Dr.” Sefer Ayca’nın termik santrallerin filtresiz çalışmasına önce karşı çıkıp, ardından Meclis’te termik santrallerin iki buçuk yıl daha filtresiz çalışması için hazırlanan yasaya kabul oyu vermesi gibi...

KİRLETME HAKKI

Çevre Mühendisleri Odası Genel Başkanı Baran Bozoğlu tarafından yapılan açıklamada bu düzenleme ile sermayeye havayı, suları ve toprağı kirletme hakkı tanındığı dile getiriliyor. Dr. Bozoğlu’nun konunun önemi açısından dikkat edilmesi gereken açıklamaları şöyle:

“2013-2015 yılları arasında geçmişte devlet eliyle çevresel yatırımları yapılmayan filtreleri takılmayan termik santraller özelleştirildi. Bunlar zaten yıllardır çevreyi kirletiyordu. Özelleştirme yapılırken özelleştirmeden termik santraller alanlara yeniden kirletme hakkı tanındı. Anayasa Mahkemesi, yapılan başvurularda sağlıklı çevrede yaşama hakkının ihlal edildiğine hükmetti buna rağmen bir kez daha bu şirketlere çevreyi kirletme hakkı tanındı. Bakanlığın dört ayda

HES’ler, nükleer santraller, termik santraller ile tarih yok edilmekte, doğa geri dönülemez biçimde mahvedilmektedir. Yenilenebilir enerji kaynakları yerine tabiatın yıkımına devam edilmektedir. Kapitalist sistemin yol açtığı bu yıkıma son vermek için sosyalizm tek güncel ve gerçek alternatiftir.

bir denetim yapması da düzenlemeye konu. Ancak idari para cezası muğlak. Neyin 20 katı olduğu açık değil. Eğer belge eksikliği gibi bir konudan ceza kesilirse bu şirketlerin lehine olur. Her ne kadar termik santrallerin havayı kirletmesi tartışılıyor olsa da yalnız hava değil, yeraltı ve yerüstü suları da toprak da kirleniyor. Tehlikeli ve toksik atıklar bizim beslenmemizin de kirlenmesi sonucunu doğuruyor.”

ÇEVREYİ KİRLETTİKLERİ İÇİN ÖDÜLLENDİRİLİYORLAR

AKP’nin bu santrallerin sahiplerine yaptığı hizmetin sadece doğayı talan etmeleri için süre tanımak olmadığını belirtmek gerekiyor. En az bunun kadar önemlisi bu açgözlü kapitalistlere verilen milyonlarca liralık teşviklerdir. 2018 yılında 10 termik santralin 559 milyon lira teşvikten yararlandığı bilinmektedir. 2019 yılının ilk dokuz ayında ise 665 milyon lira teşvik verildi. Kısaca çevreyi kirlettikleri için ödüllendirilmektedirler. Öyle bir aymazlık ki ortaya çıkan zararın

raporunu kendileri de tutmaktadırlar. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın yaptığı ölçümlere göre, bu santrallerin bulunduğu bölgelerde günlük, aylık, yıllık limit aşmaları meydana gelmektedir. Yani her şey tamı tamına kontrol altındadır.

Türk Tabipler Birliği’nin (TTB) de bileşeni olduğu Temiz Hava Hakkı Platformu’nun yayımladığı Kara Rapor’a göre Türkiye’de 2018 yılında, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’na ait hava ölçüm istasyonlarından, hesaplamalar için yeterli sayıda ölçüm yapılan 73 ilin 72’sinde hava kirliliği var. Bazı illerde ise olması gereken sınırın birkaç kat üzerinde!

DOĞAYI KİRLETME İZİNİ UZATILAN TERMİK SANTRALLER

Erdoğan’ın AKP-MHP koalisyonu tarafından doğayı kirletme izni uzatılan 12 ilde bulunan 15 termik santral şunlar: Çanakkale Çan 18 Mart Termik Santrali, Şırnak Silopi Termik Santrali, Kahramanmaraş Afşin Elbistan A Termik Santrali, Karabük Kardemir Termik Santrali, Kültahya Tunçbilek ve Seyitömer Termik

Santralleri, Manisa Soma A ve B Termik Santralleri, Sivas Kangal Termik Santrali (1. ve 2. üniteler), Zonguldak Çatalağzı Termik Santrali, Ankara Çayırhan Termik Santrali, Muğla Yeniköy Termik Santrali, Muğla Kemerköy Termik Santrali, Bursa Orhaneli Termik Santrali ve Kahramanmaraş Afşin Elbistan B Termik Santral.

BİR DAMLA TEMİZ SU İÇİN BİLE SOSYALİZM!

Tüm bunlar göstermektedir ki şu kapitalist sistemde sermaye sahipleri için para uğruna yapılmayacak şey yoktur. Aktif olacakları süreler sınırlı olan HES’ler, nükleer santraller, termik santraller ile tarih yok edilmekte, doğa geri dönülemez biçimde mahvedilmektedir. Yenilenebilir enerji kaynakları yerine tabiatın yıkımına devam edilmektedir. Kapitalist sistemin yol açtığı bu yıkıma son vermek için sosyalizm tek güncel ve gerçek alternatiftir. Sermaye sınıfının tarihin çöplüğüne gideceği vakit, doğanın dengesinin de yeniden sağlanmaya başlanacağı zaman olacaktır.

Ankara Katliamı'nı engellemeyenler Suriye'de IŞİD ile mücadele eder mi?

Kısa bir süre önce Suriye'ye "terörü bitireceğim" diyerek giren, hedeflerden birinin IŞİD olduğunu söyleyen AKP iktidarının riyakarlığına diyecek söz kalmadı artık. Gerçekten IŞİD ve gerici savaş çeteleri ile mücadele etmek, Suriye'yi onlardan "kurtarmak" gibi bir dertleri olduğunu sanan var mı hâlâ?

10 Ekim Ankara Katliamı'nın günler öncesinden devlet tarafından bilindiğini tescilleyen belgeler ortaya çıktı. Olayı gerçekleştirenlerin fark edildiğini, eşkâllerinin tespit edildiğini ve tüm bunlara rağmen hiçbir şey yapılmadığını herkes öğrenmiş oldu. Tahmin etmesi bizler için zor değildi.

Sır perdeleri açılmaya başladı. 2015'in 10 Ekim'inden 2019'un Kasım'ına kadar saklananlar saçılıyor. Ama neden şimdi sorusu oluşuyor zihinlerde. Bir de şimdiye kadar bu bilgilerin olduğu dosya neredeydi ve nasıl bir anda davanın orta yerine düştü, sorusu...

Ankara Katliamı'ndan, yani 10 Ekim'den 11 gün önce, sanık Yakup Şahin'in Antep'in Nizip ilçesinde bir gübre bayisine giderek 33 Nitrat isimli gübreden 2 ton alacağını söylemesi üzerine şüpheli durumun polise bildirildiği ortaya çıktı.

Antep polislerinin durumu öğrendikten sonra kamera kayıtlarından eşkali belirlendiği ve kimliği tespit ettiği, TEM'in ve İstihbarat Şube'nin katliamdan 8 gün öncesinden beri durumdan haberdar olduğu da artık netleşen bilgiler arasında.

Yakup Şahin, canlı bomba olarak eylemi gerçekleştirenlerin Ankara'ya gelmelerini sağlayan, yol boyunca onlara eskortluk yapan kişi. Antep'ten Ankara'ya kadar muhtemeldir ki birçok arama noktasından geçerek kilometrelerce yol yaptı.

Bu bilgiler 9 klasörlük delil dosyasından çıktı, fakat nasılsa mahkemeden ve müştekilerden saklandı. Gizlilik gerekçesi ile dosyanın takip edilmesini zorlaştırdılar. Ortaya çıktı ki dosyalar mahkemeden de saklanmış ve sonradan savcılığa bırakılmıştır.

Her şey gösteriyor ki devlet, bile isteye bu katliamı önlememiş, izlemiş ve üstünü örtmüştür. IŞİD tarafından organize edilen Ankara Katliamı'nda devletin birinci dereceden sorumluluğu olduğu nu bu belgeler bir kez daha göstermiştir.

Kısa bir süre önce Suriye'ye "terörü bitireceğim" diyerek giren, hedeflerden birinin IŞİD olduğunu söyleyen AKP iktidarının riyakarlığına diyecek söz kalmadı artık. Gerçekten IŞİD ve gerici savaş çeteleri ile mücadele etmek, Suriye'yi onlardan "kurtarmak" gibi bir dertleri olduğunu sanan var mı hâlâ?

Barolardan ortak açıklama: Savunmayı susturamayacaksınız!

Sermaye yargısının avukatlar üzerinde baskı kurarak susturma saldırılarına karşı barolar ortak yazılı açıklama yaparak saldırılar karşısında teslim olmayacaklarını ifade ettiler.

Adana, Ankara, Antalya, Artvin, Aydın, Batman, Bingöl, Bitlis, Bursa, Diyarbakır, Antep, Hakkari, Hatay, İzmir, Mardin, Mersin, Muş, Siirt, Tunceli, Urfa, Van ve Yalova baro başkanlıklarının imzalarının bulunduğu açıklama "Tehlikedeki Avukatlar Günü'nün son 10 yılda 2 defa Türkiye'deki avukatlara ithaf edilmesinin tesadüf olmadığı" vurgulandı.

Açıklamada avukatlara yönelik son saldırılar sıralandı. Antep'te 11 avukatın dosyalara bakmasının herhangi bir mahkeme kararı olmadan yasaklandığı, bir başka avukatın da müvekkili ve vekillik yaptığı davalar üzerinden gözaltına alınıp adli kontrol şartıyla serbest bırakıldığı hatırlatıldı. İzmir'de de bir avukatın tutuklandığı, "Son olarak İzmir Barosu'na kayıtlı bir meslektaşımız, tamamen avukatlık faaliyetleri gerekçe gösterilerek gözaltına alınmış, kanuna aykırı hakimlik kararı ile evi, arabası, bürosu aranmış ve sorguya sevk edilerek tutuklanmıştır" ifadeleriyle aktarıldı.

İktidarın avukatlara bakışının, MHP Eskişehir Milletvekili Metin Sazak'ın avukatlara "İt sürüsü" hakaretiyle ortaya serildiğini belirten açıklamanın devamında şu ifadeler kullanıldı:

"Devlet, savunma hakkının etkin şekilde kullanılması için mesleki faaliyetlerini sürdüren avukatlara, uslu çocuklar yaratmak için dizayn etmek adına yargı üzerinden sopa göstermekten vazgeçmeli, kanuna ve hukuka aykırı olarak tutulan meslektaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır."

Ortak açıklamada şu ifadelerle meslek onuru savunuldu:

"Baskılarınız, yargı üzerinden tehditleriniz, hukuka aykırı işlem ve kararlarınız, bizi mesleğin onurunu savunmaktan ve savunma hakkına sahip çıkmaktan döndüremeyecek. Tarihimizin hiçbir anında, hiç kimseyi avukatsız bırakmadık, bundan sonra da bırakmamaya kararlıyız. Karanlık ve avukatlara düşman bir ideolojiden beslenenlere karşı, mesleğimizi ve meslektaşlarımızı savunmak konusunda bir an olsun tereddüt etmeyeceğiz."

"IŞİD'le mücadele" söylemi, asıl amaçlarını toplumda kabul edilir kılıfın bir kılıfı sadece. Ama IŞİD'in ülke içindeki faaliyetleri, katliamları bile engellenmiyor. Katliamın sorumluları cezalandırılmıyor. Bir muamma olarak dava sürdürülüyor.

Bunlar gerçek niyetlerini görmek, anlamak ve her söylediklerine inanmamak için yeterli değil mi?

10 Ekim'in de Suruç'un da devlet destekli organize katliamlar olduğunu söylemiştik. IŞİD eli ile devletin katliamlarının sürdürdüğünü dile getirmiştik. Bu gerçeklerin üstünü perdelemeye çalışanlar günü gelince "gizli" ellerle perdeleri yırtıyorlar. Gündelik siyasetlerinin çıkarlarına göre insan canını hiçe sayarak davranabiliyorlar.

IŞİD ile mücadele, hiçbir zaman AKP iktidarı ve katliamcı sermaye düzeninin, Suriye'den pay alma sevdasına sınır ötesine operasyon düzenleyenlerin işi olmadı. Çözüm, katliamların doğrudan sorumluları oldukları artık ortalara saçılanların değil, işçi ve emekçilerin büyüyen örgütlü gücünde, gelişen hesap sorma bilincinde saklıdır.

“Emek ve demokrasi güçlerine yönelik gözaltılara son!”

27 Kasım'da Ankara, İzmir, Urfa, Antep, Adıyaman, Bursa, Diyarbakır, Batman, Ağrı ve Siirt'te gerçekleşen polis baskınlarında Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), İnsan Hakları Derneği (İHD), Halkların Demokratik Partisi (HDP) üye ve yöneticilerinin de aralarında olduğu 50'den fazla kişi gözaltına alındı.

Aynı gün, SES Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenlenerek emek ve demokrasi güçlerine yönelik gözaltılara son verilmesi istendi. Basın toplantısına SES Eş Genel Başkanı Gönül Erden ve KESK Eş Başkanı Mehmet Bozgeyik, İHD Eş Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan'ın yanı sıra KESK ve bağlı sendikalardan yöneticiler katıldı.

SES Eş Genel Başkanı Gönül Erden'in okuduğu açıklamada, emek ve demokrasi güçlerine yönelik her gün yeni baskınlar ve gözaltılar gerçekleştiğine değinilerek, sabahki baskınlar ve gözaltılar “Bugün sabahın erken saatlerinde sendikamızın Merkez Yönetim Kurulu üyesi Fikret Çalağan, eski MYK üyemiz Belkis Yurtsever, sendikamız üyesi ve eski Adıyaman Milletvekili Behçet Yıldırım, İHD Ankara Şube Başkanı Fatin Kanat ile HDP PM ve Ankara il yöneticilerinin de içinde olduğu çok sayıda kişi evlerine yapılan polis baskını sonrası gözaltına alınmışlardır” ifadeleriyle dile getirildi.

“Gizlilik” bahanesiyle soruşturma hakkında bilgi verilmediğini belirten Erden, geçmiş soruşturmalara bakıldığında, emekçilerin sokağa çıkma yasaklarında gerçekleştirdiği “Beyaz Bayrak” eylemleri üzerinden hedef alındıklarını

ifade etti. Eylemlerin sivillerin yaşamının tehdit altında olduğuna dikkat çekmek için yapıldığını söyleyen Erden, bunu şu ifadelerle anlattı:

“Günlerce, haftalarca, aylarca süren sokağa çıkma yasaklarıyla yüz binlerce insanın, tüm insan haklarının ihlal edildiği bir süreç yaşanmaktaydı. Isınma, su ve gıda gibi en temel ihtiyaçların karşılanamadığı, sağlık hizmetlerine ulaşımın engellendiği, hastanelerin karargâhaya dönüştürüldüğü, sağlık çalışanlarının yaralıya müdahale ederken, ambulans kullanırken yani yaşatmaya uğraşırken, öldürüldüğü bir ortamdaydık. Ayrıca başta kronik rahatsızlığı olanların, yaşlıların, çocukların, kadınların da sağlık hizmetine erişimi önünde ciddi engeller

söz konusuydu. Öyle ki sağlık hizmetine ihtiyaç duyanların ellerinde beyaz bayraklarla hastaneye ulaşma çabaları biz sağlık ve sosyal hizmet emekçilerini de derinden etkilediği için sendikamızın Ankara Şubesi de beyaz bayrak eylemleri ile yaşam hakkına vurgu yapan açıklamalar gerçekleştirmiştir. Bu açıklamaya katılan kişi ve kurumlar da sivillerin yardım çağrısının duyulması, sağlık hizmetine ulaşımın önündeki engellerin kalkması için duyarlılık çağrısı yapıyorlardı.”

Bu eylemlerden dolayı 100'den fazla kişi hakkında soruşturma başlatıldığı bilgisi paylaşıldı. Emekçilerin demokratik eylemlerinin “yaşa dışı faaliyet” gibi gösterilerek hedef alındığına dikkat çekilen açıklamada, “Bir kez daha ifade ediyoruz

ki toplantı ve gösteri hakkımızın kullanımı valiliklerin ya da idarecilerin insafına bağlı değildir. Valilerin keyfiliklerine uymak zorunda değiliz. Anayasaya aykırı yasaklara ve talimatlara uyma yükümlülüğümüz yoktur” denildi.

Polis baskınlarının toplumsal muhalefeti baskı altına alma aracı olarak kullanıldığına işaret edilen açıklamada, “İktidar gözaltı ve tutuklamalar yoluyla muhalif kesimleri sindirmeyi, korku dalgası yaratmayı hedeflediğinden bu politikayı özellikle ve sistematik olarak uygulamaktadır” ifadeleri kullanıldı. Hukuksuz saldırılara son verilmesi ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istenerek açıklama sonlandırıldı.

Toplantıda KESK Eş Genel Başkanı Mehmet Bozgeyik 15 Temmuz'dan itibaren emek ve demokrasi güçlerini hedef alan baskıların tırmandığına dikkat çekti.

İHD Eş Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, emek, demokrasi ve insan hakları üzerindeki baskılara işaret etti. Bu tip soruşturmalardan son bulması talebini dile getiren Türkdoğan, dayanışma ve direnişle bu süreci atlattığını vurguladı.

Toplantıda konuşma yapan TTB Merkez Konseyi Genel Sekreteri Bülent Nazım Yılmaz ve HDP Ankara İl Eş Başkanı Hüseyin Gevher, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını istedi.

Türk-İş Kasım ayı açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) Kasım ayı açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı.

Türk-İş yaptığı yazılı açıklamada şu ifadeleri kullandı:

“-Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.102,83 TL,

-Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için

yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 6.849,62 TL,

-Evli olmayan-çocuksuz bir çalışanın ‘yaşama maliyeti’ ise aylık 2.577,94 TL olarak hesaplandı.”

Ayrıca Türk-İş'in yaptığı hesaplamalara göre, bugünkü asgari ücret 4 kişilik bir aileye ancak 9 gün yetiyor. ‘Mutfak enflasyonu’ adı altında gıda harcamalarındaki artışlara da yer verilen bültende, gıdada 12 aylık ortalama fiyat artışının

yüzde 17,89 olduğu belirtildi.

Kasım ayında gıda harcamalarının, önceki aya kıyasla yüzde 2,16 arttığı ifade edildi.

Tek bir çalışanın yaşama maliyetinin 2 bin 578 olduğuna değinilerek asgari ücretin bu maliyeti karşılamadığına dikkat çekilen açıklamada, açlık ve yoksulluk sınırı hesaplamalarının 2 Aralık'ta başlayacak Asgari Ücret Tespit Komisyonu görüşmelerinde dikkate alınması istendi.

Erdoğan-AKP iktidarının işsizlik manipülasyonu

Bugünün Türkiye'si de kapitalizmin temel işleyiş yasalarından olan işsizlik ve krizi bir arada ve yoğunlaşmış haliyle yaşamaktadır. Krizin de etkisiyle işsizlik oranları rekor kırıyor. EYT'lilere ödenecek emeklilik maaşları bile çok görülüyor. Şirketleri kurtarmak amacıyla işçi ve emekçilerin kemerleri sıkılıyor, başta işsizlik fonu olmak üzere tüm kamusal kaynaklar yağmalanıyor.

TÜİK Ağustos 2019 raporunda işsizlik oranı %14 olarak açıklanmıştı. DİSK-AR'ın 15 Kasım 2019'da yayınladığı *İşsizlik ve İstihdam Raporu*'nda ise dar tanımlı işsizlik %14,2, geniş tanımlı işsizlik %20,6 olarak belirtildi. Ekonomik krizin baha ne edilmesi ile işten atılanların da sayısı hayli yüksek. Özellikle genç işsizliğinde zirve yaşanıyor. İş bulamama durumunun uzaması, borçların birikmesi, haciz baskıları toplumda ciddi sorunlara yol açıyor. Toplu intiharlar, kendini yakma eylemleri gibi sonuçlar ortaya çıkıyor.

Erdoğan ve AKP'si işsizlik oranlarına dair yanıltıcı açıklamalarda bulunarak, sorunun üstünü örtmeye çalışıyorlar. "İşsizlik sorunu yok, iş beğenmiyorlar" söylemi, emekçilerin belli bir kesiminin dahi savunabildiği görüş haline gelmiş durumda. "İş çok, beğenmeyene yok" bakışı dışında, Erdoğan'ın yeni argümanı, "İşgücüne katılım oranının artmış olması" şeklinde. Güya sorun istihdam edilme oranında değil, işgücüne katılan insanların artmış olması. Eğitim düzeyinin yükselmesi de iş arayanların sayısını, dolayısıyla işsizlik rakamını nispeten fazla gösteriyor diyorlar. Kurulan bu düz

mantığın önceki senelerin resmi verileri ile karşılaştırınca nasıl bir aldatmaca olduğu görülecektir.

Örneğin, işgücüne katılım oranının en yüksek olduğu 1989 yılında işsizlik oranı %8,55 olarak raporlanmış. Elbette yıllar geçtikçe nüfusun artması ile işgücüne katılım da arttı, ancak işsizlik oranlarının sayı hesapları üzerinden bir manipülasyona konu ediliyor olmasıdır sorun. "İşsizlik niye artıyor? Çünkü iş beğenmiyorlar, işgücüne katılım arttı, Suriyeliler yüzünden..." gibi açıklamalar yaparak bu sorunun gerçek nedenini sorgulamayı çarpıtıyorlar. Öte yandan EYT'lilerin taleplerini ısrarla kabul etmeyen Erdoğan, EYT'lilerin yeniden iş arayıp işsizliği artıracaklarını ifade ederek, bu durumu da saptırıyor. Bu açıklamalar ile sınıf içerisinde kutuplaşma yaratılıyor.

İşçi ve emekçilerin işsizlik konusunda saflaşmayı bahsi geçen söylemler üzerinden değil, sınıfsal bir bakış açısıyla ele almaları gerekir. İşsizlik, kapitalizmin yapısal bir sorunudur. Ayrıca teknik geliştikçe birçok meslek kaybolmakta, aynı işin yapılabilmesi için gerekli işgücü azalmaktadır. Çalışma haftası ile saatlerinin

düşmesi ve planlı üretim mümkünken, kapitalistler kârları uğruna sömürü mekanizmalarını her türlü yol ile işletiyorlar. İşsizlik, sermayedarların ağır çalışma koşullarını dayatmalarına yarayan bir araç olarak kullanılıyor. Bu yüzden kapitalizmin temsilcilerinden kalıcı bir çözüm beklemek yersizdir.

Bugünün Türkiye'si de kapitalizmin temel işleyiş yasalarından olan işsizlik ve krizi bir arada ve yoğunlaşmış haliyle yaşamaktadır. Krizin de etkisiyle işsizlik oranları rekor kırıyor. EYT'lilere ödenecek emeklilik maaşları bile çok görülüyor. Şirketleri kurtarmak amacıyla işçi ve emekçilerin kemerleri sıkılıyor, başta işsizlik fonu olmak üzere tüm kamusal kaynaklar yağmalanıyor.

İşçi ve emekçilerin sorunun esas kaynağına yönelmeleri tek çıkış yoludur. Dünyanın farklı coğrafyalarında kitlelerin sokak muhalefetini yükseltmiş olmaları da özünde neo-liberal politikalar sonucu yaygınlaşan sefaletin yaratmış olduğu öfkenin sonucudur. Türkiye işçi ve emekçilerinin de ihtiyacı, aynı şekilde mücadele etmekten geri durmamaktır.

Erdoğan EYT'leri hedef gösterdi

AKP-MHP koalisyonu, haklarını arayan işçi ve emekçilere tahammülsüzlük göstermeye devam ediyor. Emeklilikte yaşa takılanların (EYT) taleplerini yok sayan dinci-faşist iktidarın AKP'li şefi Tayyip Erdoğan konuyla ilgili pişkinlikte de sınır tanımıyor.

Kendisi 46 yaşında emekli olan ve 2000 Nisan ayından beri emekli maaşı alan Erdoğan, işçi ve emekçilerin haklı mücadelelerini "ekonomiyi çökertmek için manipülasyon" diye hedef gösterdi. Daha önce de emeklileri "kamuya yük" olarak tanımlayan AKP şefi Erdoğan, işçi ve emekçilere mezarda emeklilik dayatmasından vazgeçmeyeceklerini tekrar etti.

Geçtiğimiz günlerde "tutturmuşlar EYT, erken emeklilik" diyerek konuyu bizzat kendisi manipüle eden Erdoğan, ayrıca "İskandinav ülkeleri bu yüzden battı" diyerek yalancılıktan da geri durmamıştı.

Son olarak Katar ziyaretinin ardından uçakta yandaş medyadaki tetikçilerine konuşan Erdoğan, aynı yalanlarını sürdürdü. Bu sefer "ekonomiyi çökertmek için manipülasyon" ifadeleriyle EYT'leri hedef gösteren Erdoğan, ekonomiyi çökertenlerin bizzat kendisi ve sınırsız hizmet sunduğu kapitalistler olduğu gerçeğinin üzerini de örtmüş oldu. Erdoğan verdiği demeçte şu ifadeleri kullandı:

"Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) konusu; fazla uzun sürmez, kısa bir süre sonra bu olayın nasıl bir manipülasyon, ülke ekonomisini çökertmeye dönük nasıl bir adım olduğunu herkes kabul edecek ve bunun karşısında durmaya başlayacak. Bunun, ülkemize bir kazanımı yok, kaybettirir."

Erdoğan ayrıca, konuyu işsizlikle ilişkilendirerek de demagoji yaptı. Rekor seviyelere yükselen işsizlikle "mücadele ettiklerini" iddia eden Erdoğan sözlerini şöyle sürdürdü:

"Kaldı ki bir taraftan işsizlik konusunda mücadele veriyoruz diğer taraftan işsizliğe zemin oluşturacak taleplerle karşılaşyoruz. Bu insanlar çalışıyor zaten. Bu insanları niye kاپıya koyup, sonra iş arama yoluna sokalım. Çünkü ne olacak? Yine iş arayacak. Ondan sonra da maalesef bir başkasının istihdam hakkını kullanmış olacak. Bunlara niçin böyle bir yol aralayalım? Bu, Türkiye ekonomisi için çok ciddi bir zarardır."

Kurtuluşumuz çaresizlikte değil, mücadelededir!

Kapitalizm yüzyıllardır işçi ve emekçilerin sırtından sürekli büyüyen, çürümüş bir düzendir. Kendi büyürken, işçi sınıfı ve emekçiler yoksullaşıyor, sefaletle mahkum ediliyorlar. Bu sadece maddi anlamda bir uçuruma sürükleniş değil, aynı zamanda toplumsal cinnet durumudur. İnsanlığın ruh sağlığını ortada kaldırıyor.

TÜİK'in açıkladığı rakamlar, DiSK- Genel-İş Sendikası araştırma raporu, son birkaç günde yaşanan intihar olayları, 2020 plan bütçe görüşmelerindeki konuşmalar vb. gibi bir dizi veri gerçeği bir kez daha yüzümüze çarpıyor. Servet-sefalet arasındaki farkın ne kadar büyüdüğünü, toplumun ruh sağlığının bu koşullar altında ne denli bozulduğunu, emekçilerin sırtından yaratılan zenginliklerin ranta nasıl kurban edildiğini, yolsuzluğun ne boyutu vardığını görüyoruz.

DiSK raporunda işsiz sayısı, TÜİK'in açıkladığı gibi 4 milyon değil, 7 milyon 305 bindir. Çünkü TÜİK rakamları, gerçeği saklamak çabasıyla, son bir ayda iş başvurusunda bulunanları kapsamaktadır. DiSK raporuna göre bir avuç burjuva toplam gelirden %47,6 pay alırken, milyonlarca işçi ve emekçi %6,1 almaktadır. Nüfusun %32,2'lik kesimi iki günde bir et, tavuk ve balık alamamaktadır. Yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 16 milyon geçmiş durumdadır. TÜİK verilerine göre genç işsiz oranı %27,4, 18-24 yaş arasında okulu terke etme oranı %31'dir. TÜİK verisine göre yine bir kişinin yıllık sağlık masrafı 2 bin 31 TL'dir.

Bu rakamların eksik olduğunu, özellikle TÜİK rakamlarının gerçeği çarpıtıldığını varsayarsak, aslında tablo yansıtıldan daha vahimdir. Bu rakamların ışığında bile baktığımızda toplumun büyük bir kesiminin açlık, sefalet ve işsizlik uçurumundan aşağı itildiğini, kendi kaderine terk edildiğini görüyoruz. Ama diğer yandan işçi ve emekçilerin sırtından vergilerle, zorunlu fonlarla yaratılan kaynaklar hoyratça hortumlanıyor, yandaşlara akıtılıyor, buralardan patronlar teşvik ediliyor.

2020 plan ve bütçe konuşmaları her şeyi itiraf niteliğindedir. AKP'li milletvekilleri emekçilerin yoksulluğuyla gülerken dalga geçmekte, bizim dönemimizde yoksul kalmadı diye alay etmektedirler. Bakanlıklar geçmiş dönem raporları ile yandaşları nasıl palazlandıklarını

anlatıyor, diğer yandan da önümüzdeki dönemin rant ve yağma planlarını açıklıyorlar. Görüşmelerde ve planlarda işçi ve emekçiye reva görülen ise sefalet ve yoksulluktur. İşçi ve emekçilere sefalet dayatılırken, bu yılın on aylık döneminde Cumhurbaşkanlığına ayrılan örtülü ödenek 1,8 milyar liradır. Savaşa ayrılan 10 aylık bütçe 7,1 milyardır. Bu harcamalar yapılırken, 10 aylık bütçe açığı 100 milyardır. Bütçe açığı, Merkez Bankası'nın kullandığı ve piyasaya sürülen yedek akçeler sayesinde düşük kalmıştır. Aslında bütçedeki delik daha da büyüktür. Tüm bunların faturası da işçi ve emekçiye zamlarla, vergilerle ödetilmektedir.

İşsizler ordusu çığ gibi büyür, işsizlik oranı rekorlar kırarken, İŞKUR Başkanı ekrana çıkıp, "İş var başvuran yok", "İşsizler iş beğenmiyor" diyerek, gerçeği saklamaya çalışıyor. Kendileri saraylarda yaşarken, küçük matematik oyunları ile enflasyonu %8-9 gösterenler, artan hayat pahalılığını, gerçek çarşı-pazar enflasyonunu saklayamazlar. Damat, seçim döneminde ekranlarda "2,5 milyon işsizlik sağlayacağız" dedi ama gerçekte işsiz sayısı 1 milyon arttı. Damat gerçek ekonomik değerleri açıklayan herkesi "terörist" ilan ediyor ama bu boş argümanlarla gerçekler saklanamaz. İstedikçe kadar işsizliği bitireceğiz diye maval okusun, istedikleri kadar gerçekleri toplumdan saklamaya çalışsınlar, görünen köy kılavuz istemiyor. İŞKUR önlerinde bitmek bilmeyen kuyruklar, sanayi hazzalarında sabahın ilk ışığı ile iş aramaya çıkanlar işsizlik sonunun gerçek yüzüdür.

Patronlar, damat, bakanlar istedikleri kadar gerçekleri reddetsinler. Gerçeklerin inatçı olma ve açığa çıkma gibi bir huyu vardır.

İşsizlik sorunuyla boğuşanlar arasında %27,4'lük oranla gençler ağırlıkta. Buna paralel olarak sosyal-ekonomik nedenlerden dolayı okulunu bırakanların sayısı katlanıyor. Yani ne okul öncesi ne de sonrasıyla kapitalist düzenin gençliğe sunabileceği bir gelecek yok. Okusan da okumasan da işsizsin.

Krizi fırsata çeviren patronlar hiçbir zorlukla karşılaşmadan işçileri, işsizliğin pençesine atıyorlar. Daha az işçi ile daha fazla iş çıkarmak isteyen kapitalistler sınıfı işsizler ordusunun sorumlusudur. İşsizliğin pençesinde açlık ve sefaletle boğuşan işçi ve emekçilerin yaşamı yazılan zamlar, artan vergiler ve hayat pahalılığı yüzünden biraz daha katlanamaz hale geliyor. Bundan sonrası sağlıksız ve yetersiz beslenmeyi, sağlık hizmetinden yararlanamamayı getiriyor. Kısacası ölme biraz daha yaklaşıyoruz.

Bir yandan kırılan kar rekorları, ulaşılan üretim adetleri ve büyüme rakamları, diğer yanda ise ertesi günü nasıl geçireceğini düşünenler... Ortaya çıkan rakamlar servet-sefalet gerçeğini sınırlı da olsa göstermektedir. Bir avuç asalak burjuva hiçbir emek harcamadan en fazla payı alıyor. Milyonlarca işçi- emekçi ise geri kalan kırıntılara layık görülüyor. Yeterli beslenememe, sağlık haklarından yararlanmama, çarşı-pazarda kalan artıkları toparlayanların sayısının artması vb. -tüm bunlar servet-sefalet uçurumunun

derinleşmesinin sonucudur.

Kapitalist sistem doğası gereği yarattığı krizlerle ve savaşlarla sadece ekonomik çöküntüye götürmez. Yanı sıra sosyal çöküntüler de kapitalizmin sonucudur. Son zamanlarda yaşanan toplu intihar olaylarının kaynağı kapitalist sistemin yarattığı sosyal çöküntüdür. Televizyonlarda, gazetelerde piyasaya çıkan sahtekarlar ise bu sistemin gerçek yüzünü saklamaya çalışıyorlar. İntihar ederek yaşamına son verenleri suçluyorlar. Oysa kapitalizme, onun yarattığı sorunlara karşı çıkış yolu bulamayanlar, bireysel önelere dönüşüyor, çaresizlik batağına saplanıp kalıyorlar. Krizin etkilerinin daha derinden hissedildiği 2018 yılında intihar edenlerin sayısı 3 bin 161'dir. Aynı dönemde trafik kazalarında ölenlerin sayısı 3 bin 373'tür. İntiharlar rakamların gösterdiği gibi sıradan vakalara dönüşmüştür. Bu intiharların altında artan işsizlik, yoksulluk, yaşanan sosyal sorunlar vardır. Bunların kaynağı kapitalist sistemdir.

Kapitalist sistemin insanlığın yararına sunabileceği hiçbir şey yoktur. Bu insan sömürüsüne dayanan sistem, bizlerin kanları üzerinde ayakta kalmaktadır. Bu sistemi ayakta tutan güç, burjuvaların ülke ve dünyada sahip olduğu örgütlülüğüdür. Kapitalizm yüz yıldır halen yıkılmadıysa, bunun temel nedeni dünyada ve Türkiye'de bir sınıf olarak haklarımızı aramamamızdır. Kapitalizm bizi sefaletle, yoksulluğa itiyor, bizim emeğimizi alıyor ve bizler çareyi intiharlarda buluyoruz. Bu çözüm değildir, işin kolay yanındır, tıpkı her şeye şükretmek gibi. O zaman ayağa kalkmasını bileceğiz. Biz işçi sınıfıyız, biz güçlüyüz, üretenez, milyonlarız. Cesaret edeceğiz, korkup sinmeyeceğiz. Sorunları çözmek için elimizi taşın altına koyacağız. Bizlere dünyayı dar eden bu asalaklar sürüsünü ve onların sömürü sistemini tarihin çöplüğüne gömmek için mücadeleye atılacağız. Örgütleneceğiz, sınıf bilincimizi ve kinimizi kuşanacağız, geleceğimizi söke söke alacağız. İnsanın insan tarafında sömürülmediği, çocukların açlıkla ölmediği, sömürü ve talan savaşlarının olmadığı dünyayı kendi ellerimizle inşa edeceğiz. Kurtuluşumuz bizlerin nasırlı ellerindedir.

ALİ HAYDAR KARAÇAM

Tekirdağ Cezaevi 1 No'lu F Tipi

İşten atılan Ataşehir Belediyesi işçileri direnişte kararlı

Melike Şahin DİSK Genel-İş İstanbul 1 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi ve Alişan İpşiroğlu DİSK Güvenlik-Sen Ataşehir İşyeri Temsilcisi iken işten atıldılar. 4 Ekim'de işten atılan Ataşehir Belediyesi Direnişçileri ile direnişleri, sendikanın ve genel merkezin tutumu ve direnişin gidişatı üzerine sohbet ettik. Direnişçi dostlarımız sendikal bürokrasiye, CHP'nin sözde "emek"ten yana söylemlerine karşı eleştirilerini dile getirirken, direnişte kararlı olduklarını bir kez daha ifade ettiler.

- Direniş nasıl gündeme geldi? Süre- ce dair düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Melike Şahin: 4,5 yıldır Ataşehir Belediyesi'nde çalışıyorum. 2018 yılında KHK ile işten atılan bir işçiydim. O dönemde direnişle birlikte işime geri dönen biri oldum. O günden sonra da örgütsüz, sendikatsız işçi arkadaşları sendikaya örgütlemek için çalıştım. Maaşların geç ödenmesi, toplu sözleşme maddelerinin tam uygulanmaması, insanca bir çalışma ortamının sağlanmaması gibi sorunlar var. Bazı arkadaşların can güvenliği yok. Bu sorunların giderilmesi gerektiğini ifade ettim. Bu konuları patron tarafına bildirdiğimiz, sorunlara çözüm aradığımız için 22 Mayıs tarihinde işyerim değiştirildi. Mali Hizmetler'den Kültür Müdürlüğü'ne verildim. 4 Ekim tarihinde de iş akdimin feshedildiğini öğrendim. O günden beri de belediye önünde direnişimiz sürüyor.

İki işçi arkadaş işten atıldık. İkimiz de işçi temsilcisiyiz. İkimiz de işçi arkadaşlarımızın sorunlarını dile getirdiğimiz için işten atıldık. Bir günlük bir iş bırakma yapıldı, Fen İşleri, Temizlik, Park ve Bahçeler olarak. Hem bizlerin işe iadesi hem de maaşların düzenli ödenmesi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebi ile yapılan bir eylemdi. Belediye yönetimi geri adım atmadı. Aksine, işçilere baskı başladı. İşçiler sendikadan istifaya zorlandı. 400 tane arkadaşımız sendikadan istifa etmek zorunda kaldı. İşten atılma korkusuyla, baskıyla istifa ettirildiler. Ama sermaye temsilcileri başaramadılar. İşçi iradesi kazandı. İş bırakan 696 arkadaşımız hakkında belediye yönetimi tarafından tutanak tutuldu. 20 gün içinde iş bırakma eylemi yapamazsınız denildi ve disiplin kuruluna sevk edildiler. İşçilere her türlü baskıyı, zulmü reva görüyorlar. Bizler de bu zulme, bu baskıya boğun

eğmiyoruz. Direnmeye devam ediyoruz, edeceğiz de. Ataşehir Belediye yönetimi zannetmesin ki biz burayı bırakıp gideceğiz. Toplu sözleşme uygulanana, işimize geri dönene kadar mücadele edeceğiz, direneceğiz.

Tabii Ataşehir Belediyesi'ndeki diğer işçilerle bizi karşı karşıya getiriyor, alanımızı daraltmaya çalışıyorlar. Bizi birbirimize karşı kışkırtıyorlar. Biz iki direnişçi arkadaşın belediyeye girmesi yasak. İhtiyaçlarımızı dışarıdan karşılıyor. Böylesi durumlarda işçilerle karşı karşıya getirmeye çalışıyorlar. Bu da buradaki zihniyetin AKP zihniyetinden farklı olmadığını gösteriyor. AKP de aynısını yapıyor. On binlerce emekçi KHK ile işten çıkardı. Bütün vatandaşlık haklarını ellerinden aldı. Birçoğu intihar etti. Ama direnişleri devam ediyor. Aslında Türkiye'nin dört bir yanında direnişler var. Bunların daha da büyüyeceğini ve artacağını düşünüyoruz. Çünkü böylesi dönemlerde patronlar ekonomik krizin maliyetini, bedelini biz işçilere ödetmek istiyorlar. Biz de işçiler olarak krizin bedelini, maliyetini ödemek istemiyoruz. Onun için sokaklardayız ve direnmeye devam edeceğiz.

- Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Olağanüstü Genel Kurul sürecine girdi. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Melike Şahin: Ağustos ayında bütün delegeler bir imza kampanyası başlattılar, "Biz şube değişikliği istiyoruz" diye. Yaklaşık 124 delege (Kadıköy, Kartal, Ataşehir'den) imza toplandı. Genel-İş Genel Merkezi bununla ilgili bir çalışma yapmadı. Ne zaman ki biz işten atıldık, burada bir direniş başladı, şube yönetimi de ondan sonra yanımızda oldu. Patron tarafının baskısıyla işçi istifaları başladı. Genel Merkez bu işçi istifalarını gerekçe göstererek, şubeyi olağanüstü genel kurula götürdü. Halbuki bu istifaları yaptırın, baskıyı uygulayan belediyenin kendisi. Bunu gerekçe göstererek şube yöneti-

minin görevden alınmasını demokratik bulmuyoruz. Bunun karşısında da duracağız. Şubenin eksikleri, hataları elbette ki tartışılır. Kime yapılırsa yapılsın, böyle tepeden patron yanlısı bir mantıkla şubenin görevden alınmasını kabul etmiyoruz.

Alişan İpşiroğlu: Direniş süreci ile ilgili çok konuştuk. DİSK'e bağlı Güvenlik Sendikası'na üyeyim. 4 Ekim'de uydurma gerekçelerle işten atıldım. Bunlar gerçekten de yasal anlamda geçerliliği olmayan şeyler. 4 Ekim'den bu yana DİSK Genel-İş, Güvenlik-Sen, CHP bize ne verdi, bunlara değinmek istiyorum.

Biz burada direnirken, DİSK Genel Başkanı bizi işten atan Belediye Başkanı ile açılışlarda bulunuyorsa ve sizinle ilgili bir girişimde bulunmuyorsa, bunda bir soru işareti var demektir. Maltepe'de de 3-5 dakika görüldü ve sonra gitti. Genel-İş'ten kimseyi göremedik.

Buradan işçi arkadaşlarıma sesleniyorum. DİSK artık o tarihten gelen gücünü yitirmişti. Artık sararmış solmuştur. Artık işçiyi hitap edemez hale gelmiştir. Bugün Genel-İş Genel Merkezi'nde profesyonel sendikacılık yapan biri CHP İl Başkan Yardımcılığı yapıyorsa ve biz bugün burada direniyor ve muhatap bulamıyorsak, durum bunu gösterir. DİSK siyasi partilerle iç içe geçmiş. Menfaat ilişkilerine girmiş, işçiyi hiçe sayan, işçinin menfaatini göz ardı eden bir hal almıştır.

Bizi ziyarete gelen DEV TEKSTİL sendikasını da örnek olarak göstereceğim. DİSK'ten ayrılıp kendine güvenerek yeni bir süreç başlatmış. Biz de böyle bir sürece başlayabiliriz. Özellikle biz güvenlik işçileri için önemli olabilir. Direnişimizi, duruşumuzu canlandırabiliriz. DİSK miadını artık doldurmuştur.

CHP'ye gelince, söylemleri güzel, ama içinin boş olduğunu görüyorum. DİSK bir tanımlamadır, CHP bir tanımlamadır; önemli olan onların içini dol-

durabilmektir. Söylemlerinin eylemlerle bağdaşmadığını söyleyebilirim. Biz burada bir örneğiz, Mahir Kılıç İl Başkanlığı önünde bir örnek, Maltepe Belediyesi bir örnek. Çıkıp da bir Genel Başkan'ın, "Bütün paramızı işçilere mi vereceğiz?" söylemi, şaşırtıcı ve üzücü.

Bu ülkede açlık sınırında yaşayan işçilerin sırtına savaşın faturasını sararsanız, zamları sararsanız, vergileri sararsanız, krizi sararsanız -yani bu insanlar açlık sınırında yaşıyor-, geriye bir tek ölün demek kalıyor. Yani bize "ölün" demek gibi bir şey bu.

Kendileri ne yapıyorlar? Sayın Kılıç-daroğlu her defasında hesap uzmanıym diyor. O zaman Meclis'te oturan vekillerinin günlük ya da aylık maliyetini vatan-daşa açıklayın. Siz bunu açıklamakla yükümlüsünüz. Onlara her şey bedava. Her haktan yararlanıyorlar. Aldıkları maaşlar devde kulak kalıyor. Bu sözleri söylerken önce dönüp kendilerine baksınlar. Eğer bu ülkede bir kriz yaşıyorsa, açlık sınırında yaşayan insanlar yüzünden değil, har vurup harman savuran insanlar yüzündendir.

"Hak-hukuk-adalet", "Her şey çok güzel olacak" söylemleri meşhur, biliyorsunuz. Daha maalesef kış gelmeden işçilerin evlerine kar yağdırmaya başladınız. Yuvalarımız sıcak ama ekonomik anlamda üşütmeye başladınız. Konuşan Türkiye dediniz, konuştuk. Dilekçemizi verdik, haklarımızı talep ettik. Hırsızlık yapmadık, onursuzluk yapmadık. Eleştirmekse eleştireceğiz. Bu ülkenin vatandaşı olarak benim de en az milletvekilleri kadar, en üst düzey yöneticiler kadar konuşmaya hakkım olduğunu düşünüyorum.

Diğer taraftan sendikalaşma ile ilgili konuşmaları vardı Genel Başkan'ın. Sendikal örgütlenme bizimle olacak dedi. Sonra da paralı sendika istemiyoruz dediniz. İyi de sizin parti yöneticiniz profesyonel sendikacılık yapıyor bu sendikada. Bu çelişkiyi nasıl açıklayacaksınız. Benim bildiğim bir tane, kim bilir daha kaç kişi var? Şunu açıkça söyleyin: DİSK'i ve bağlı sendikaları bazı partilerle birlikte arka bahçemiz olarak kullanıyoruz deyin, açık ve net söyleyin. Ben şöyle düşünüyorum; sendika yetkilileri de işçiyi oy potansiyeli olarak, geleceğe bir basamak olarak kullanılıyor. Bence sendikaların bundan bağımsız olması gerekiyor.

Valfsan'da yaşananlara dair

11 Ekim'de 10 Valfsan işçisi "eleman fazlalığı" bahanesiyle işten çıkartıldı. Kendilerini fabrikadaki süreçlere müdahale eden, sorunlara karşı ses çıkaran öncü işçiler olarak niteleyen işçiler, çıkış listesinin mevcut temsilciler eliyle hazırlandığını ifade ederek, 24 Ekim'de Tuzla Serbest Bölge önünde bekleyişe geçtiler. "İşe iade, işçi kıyımının durdurulması, içeride demokratik yöntemlerle temsilcilik seçimleri yapılması" talepleriyle başlayan, sonrasında işe iade taleplerini Birleşik Metal-İş'in bulunduğu farklı bir fabrikada işe başlamak olarak değiştiren işçilerin bekleyişi, ilk andan itibaren üyeleri oldukları Birleşik Metal-İş yönetimi tarafından sahiplenilmedi. Atılan 10 işçinin inisiyatifi doğrultusunda fiili bir şekilde başlayan bekleyiş ilk süreçte diğer sendikalar, emek örgütleri, siyasal partiler tarafından da görülmedi. Birleşik Metal-İş bürokrasisi ile kurdukları çıkarıcı ilişki ya da aynı hamurdan gelmeleri bunun temel nedeniydi.

Meşru taleplerle başlayan bekleyiş Birleşik Metal-İş bürokrasisi tarafından sahiplenilmediği gibi çok çeşitli karalamalara da maruz kaldı. Yaşananlar karşısında uzun süre sessiz kalan Birleşik Metal-İş İstanbul Şubesi yöneticileri, 5 Kasım'da fabrikaya gelerek dışarıdaki işçiler için, "Kıdem ve ihbar tazminatlarını aldılar, daha fazla para alabilmek için böyle bir şeye giriştiler, sendikamızın adını kullanarak prim yapmaya çalışıyorlar" şeklinde konuşarak, açıktan bekleyişin karşısında konumlandıklarını itiraf ettiler.

Birleşik Metal-İş bürokratları bu açıklamalarıyla ihanet zincirlerine bir halka daha eklediler. Birçok fabrikada kendilerine muhalif olan işçileri, temsilcileri tasfiye ve tehdit eden, çeşitli koltuk hesapları ile İstanbul Şubesi'nin seçimlerini yangından mal kaçırır gibi gerçekleştiren, mevcut yönetimin karşısında bulunan adayı destekleyen Mata işçilerini, Mata

patronuyla ortak hareket ederek kıyımdan geçiren Birleşik Metal-İş bürokrasisi, Valfsan'da da kirli siciline uygun davranıldı. Bürokratlar bu açıklamayla 10 işçinin çıkışında kendi parmakları olduğunu gösterdiler.

İstanbul Şubesi yönetiminin fabrikadaki bu açıklamasının ardından şube ziyareti gerçekleştiren Valfsan işçileri, taleplerini sendikalarına bir kez daha ilettiklerini, Serbest Bölge önündeki bekleyişlerinin devam edeceğini açıkladılar. Bekleyiş kamuoyu yaratarak sürerken, DİSK ve Birleşik Metal-İş bürokrasisi de aynı tutumunu sürdürdü.

Bunun üzerine Valfsan işçileri nöbetlerini 20 Kasım'da Bostancı'daki Birleşik Metal-İş Genel Merkezi önüne taşıdılar. Burada karşılaştıkları manzaraysa Birleşik Metal-İş'i saran bürokrasinin geldiği ibretlik tabloyu gözler önüne serdi. Özkan Atar başta olmak üzere Genel Merkez ve İstanbul Şubesi yöneticileri çetevari yöntemlerle Valfsan işçilerine saldırdılar. Polisi "göreve" çağırılmadan geri durmadılar. İstanbul ve Gebze Şubesi'nden toplanan işçiler, atılan işçilere karşı şoven söylemlerle kışkırtıldılar.

Burjuva medyada dahi teşhir edilen bu tutumun ardından açıklama yapan Birleşik Metal-İş Genel Yönetim Kurulu bu rezil durumu savunduğu gibi, işçilerin "üretimdeki daralma ve söz konusu işçilerin 'yasadışı eylemleri'" nedeniyle çıkarıldıklarını, tüm çabalarına rağmen işe iade koşulunu sağlayamadıklarını söylediler. Meydanlarda "krizin faturasını ödemeyeceğiz" diye nutuklar atan bu bürokrat takımı "üretimde daralmayı" meşru bir çıkış sebebi olarak kabul ettiği gibi, atılan işçiye sahip çıkmayı da zaten yasada da var olan kıdem ve ihbar tazminatını alabilmeye indiriyor. Sendikaları ticarethaneye çeviren zihniyetin sınıf mücadelesini de üçe beş katma mücadelesi sınırlarında görmesi şaşırtıcı değildir.

İşçinin sınıf bilincini geliştirmek, eylemleri bir mücadeleye çekmek bir yana *-kendi saltanatını korumak uğruna-* halihazırda var olan sınıfsal güdülerini dahi körelten, durmaksızın korku aşıl原因an bu anlayış sınıfı daha da geri bir noktaya çekiyor. Ancak Valfsan'da yaşananlar sendikal bürokrasinin inisiyatifinde gerçekleşen bir işçi kıyımıdır. Bu açık gerçek işten atılan işçilerin net olmayan tutumları, bürokrasiden beklenti içinde olmaları, bu noktada pazarlık yapmaları ile açıklanamaz. Bu, işten atılan işçilerin zayıflığıdır. Bürokrasinin tutumuna gerekçe olamaz.

Valfsan işçilerine destek için Bostancı'ya gelen HDP milletvekili Musa Pir'in ısıklanması, Genel Yönetim Kurulu açıklamasında HDP'nin "sendikamıza karşı hazırlanan kara tezgahın bir parçası" denilerek hedef gösterilmesi de kabul edilemez. Sınıfın birliğini sağlamak, sınıfı bölen burjuva gerici propagandaya karşı mücadele etmek yerine kendisi bu propagandanın parçası olanların, sınıf mücadelesinden uzaklıklarının göstergesidir.

NETLİK VE KARARLILIKTAN YOKSUNLUK SONUÇ ÜRETMEZ

Sürecin başından itibaren Metal İşçileri Birliği olarak atılan işçilerin meşru taleplerini savunduğumuz kadar, hareketin net bir çizgiden ve kararlılıktan yoksun oluşunu da eleştirdik. İşçilerin mevcut temsilciler eliyle çıkartıldığı ortadayken, bunun da şube yöneticilerinin bilgisi ve onayı dahilinde yapıldığı sonraki süreçteki tutumlarından anlaşılıyor, bürokratlara dair beklentiye girmek, sendikal bürokrasiyi hedef almadan hareket etmek "iyi niyetli" olmakla açıklanamaz.

Bürokratların ihanetini "sendikanın mücadelecisi geçmişine saygı duyuyoruz, özellikle de MESS-TİS sürecinde sendikayı yıpratmak istemiyoruz" diyerek sineye çeken, sendikal bürokrasiyi teşhir etmeyen işçilere ve bütün metal işçilerine bu vesileyle tekrar hatırlatmak isteriz ki DİSK'in ve Birleşik Metal-İş'in bir mücadele geçmişi varsa o da Kavelleri yaratan; 15-16 Haziran'da sendikal bürokrasinin ihanetine rağmen sokakları patronlara dar eden işçilere aittir. Fabrikalarda çıkış listelerinin sendika temsilcileri tarafından hazırlandığı, sendika yönetiminin işten atıldığı için bekleyişe geçen sendi-

ka üyesi işçilere diğer fabrikalardan işçi toplayarak saldırttığı bu tabloda sendikal bürokrasiyle mücadele bir zorunluluktur. Bu ihanet şebekelerine karşı kararlı bir mücadele vermeden ne MESS-TİS sürecinde bir kazanım elde etmek mümkündür ne de sınıf hareketini içinde bulunduğu kısır döngüden kurtarmak... Bir takım beklentiler ve pazarlıklar içinde sendikal bürokrasiye karşı suskun kalmak, bu bürokratik yapıyı güçlendirmektedir. Başta Valfsan işçileri olmak üzere, işçilerin desteğini alamamak sonucunu doğurmaktadır. Sınıf mücadelesi sınıfa ihanet içinde olanlara karşı alınacak net tutum ve kararlılıkla mümkündür.

Bekleyişin bürokratlardan medet uman, net bir çizgiden yoksun, sınıfın genel çıkarlarını değil, daha dar çıkarları ön plana alan ve bunu elde etmeye çalışan muhtevaş gerçek bir kazanımın önündeki en temel engeldir. Şube yöneticilerinin Serbest Bölge önündeki işçileri desteklemediğini net bir şekilde açıklamalarına rağmen bürokratlara karşı takınılmayan tavır, içerideki Valfsan işçilerinin kafasında bekleyişteki işçiler aleyhindeki iddiaları beslemiş, soru işaretlerini büyütmüştür.

Saldırının ardından sendika bürokratları ile yaptıkları toplantı ile bekleyişlerine ara verdiklerini duyuran Valfsan işçilerinin gerçek, kalıcı ve tüm sınıfa mal olacak bir kazanım elde etme şansları zaten yoktu. İhanetçi bürokratları teşhir ve mahkum etmeden, tabana seslenen dişe diş bir mücadele süreci işletmeden bu olanaklı değildir. Tüm bu yaşananların ardından, bürokratlar tarafından ne vadedilirse edilsin, "sendikamıza güveniyoruz" açıklamaları, sendikal bürokratik yapıyı güçlendirir. Ancak tekrar söyleyelim ki, Valfsan işçilerinin bu zayıflığı, işten atılmalarından kendilerine yönelik karalamalara ve saldırılara karşın, sendikal bürokrasinin süreçte oynadığı temel rol ile kıyaslanamaz.

En asgari düzeydeki taleplerimizi dahi sermayeye ve aparatı durumundaki sendikal bürokrasiye karşı mücadele vermeden kazanmak mümkün değildir. Ekonomik krizin faturasının işçi ve emekçilere dayatıldığı, kıdem tazminatı ve emeklilik hakkı başta olmak üzere bir dizi kazanılmış hakkın topun ağzında olduğu, birçok yerde işten çıkarmaların, ücret gasplarının yaşandığı bu süreçte ihanete uğramamak, yarı yolda bırakılmamak için sendikalarımızı işgalcilerden arındırmak, mücadele mevzilerine dönüştürmek zorundayız. Bu görev de onuruna ve geleceğine sahip çıkan her işçinin omuzlarında bir sorumluluktur.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

26 Kasım 2019

Metal işçileri MESS'in kölelik dayatmalarına geçit vermeyecek!

Haydi metal işçisi birliğini kur, harekete geç, gücünü göster!

MESS ile yetkili sendikalar arasında 4. görüşmeler geride kaldı. Malumun ilanı bir kez daha gerçekleşti. MİB olarak aylardır tekrarladığımız, "MESS metal işçisinin köleliğini istiyor" uyarısı, somut maddeler olarak masaya geldi.

* 2 ay olan deneme süresinin 4 aya çıkarılması,

* İkramiyelerin fiili çalışmaya bağlı olarak ve aylık yerine yıl sonunda ödemesi,

* 4 aylık süreyle denkleştirme yapılması,

* Telafi çalışması yapılması,

* Hafta tatilinde yapılan fazla mesai ödemelerinde yüzde 100'den daha yüksek oranda ödeme yapan işyerlerinde 1 Eylül 2019'dan sonra işe girenlere yüzde 100 ödenmesi,

* Rapor alımlarında kaç günlük rapor alınır alınsın, SGK tarafından ödenmeyen ilk 2 günün hiçbir biçimde patron tarafından da ödenmemesi,

* Hafif işlerde çalışabilir raporu alan

işçilerin teklif edilen uygun işi kabul etmemesi durumunda almakta olduğu ihbar tazminatının ödenmemesi.

MESS saldırısı bunlarla sınırlı değil. 3 yıllık sözleşme dayatması masada! Düşük ücret, hak gaspları masada!

METAL İŞÇİLERİ, KARDEŞLER;

Zaman durup bekleyecek zaman değil. Zaman haklarımız, geleceğimiz için inisiyatif alma, dayatmaları boşa çıkartmak için mücadeleye girişme zamanı. Sözleşme masasında 'pazarlıklardan' kölelik çıkacağı açık. Birleşip, kenetlenerek gücümüzü göstermezsek, boyunlarımızı takmaya çalıştıkları kölelik zincirlerine yeni halkalar eklemeleri işten bile değil.

Birleşik Metal-İş üyesi metal işçileri bir çok fabrikada "MESS dayatmalarına geçit yok!" diyerek eylemler yapmaya başladılar. Hangi sendikaya üye olursak olalım, saldırılar ortak ve ancak metal işçisinin birleşik mücadelesi ile püskürtülebilir. Vakit kaybetmeksizin fabrikala-

rimızda koordine olalım, örgütlülüğümüzü güçlendirelim, tepkimizi gösterelim. Farklı fabrikalardan işçi kardeşlerimizle eylemlerimi ortaklaştırmanın koşullarını yaratmaya bakalım. Dişe diş mücadeleye hazırlanalım. Sendika ağalarının olası satışına, yalpalamalarına karşı şimdiden hazırlıklarımızı yoğunlaştıralım. Metal Fırtınası'nı unutanlara, metal işçisinin birleşik gücünü gösterelim.

Türk Metal, Birleşik Metal, Çelik İş üyesi on binlerce metal işçisi başta olmak üzere tüm işçi sınıfı için önemli bir sözleşme süreci içindeyiz. Metal işçisi kazanırsa, tüm işçiler kazanacak. Bu ise ancak metal işçisinin kendi iradesini kendi eline alması ve sahaya inmesi ile olanaklı.

Haydi metal işçileri haklarımız için, geleceğimiz için, onurumuz için eyleme, mücadeleye!

MESS dayatmalarına, 3 yıllık sözleşmeye, Düşük ücrete geçit yok!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Direnen inşaat işçilerine polis saldırı: 23 gözaltı

Sermayeye her türlü hizmeti sunan AKP iktidarı, haklarını isteyen işçi ve emekçilere de polis terörüyle karşılık vererek patronları koruyor.

Adem Çelik Şirketler Grubu'na ait Beykent Üniversitesi Avalon şantiyesinde çalışan ve hakları gasp edilerek işten çıkarılan işçiler, 26 Kasım'da patron Adem Çelik ve ÖGB'nin saldırısının ardından 27 Kasım'da da polis saldırısıyla karşılaştı ve 23 kişi gözaltına alındı.

İnşaat-İş üyesi işçiler, 27 Kasım sabahı Adem Çelik Şirketler Grubu'nun binası önünde pankart açarak eylemlerine devam etti. Patron Adem Çelik'in aracının önünü keserek protesto hazırlığında oldukları belirtilen işçiler, bu sırada harekete geçen polis tarafından gözaltına alındı.

"17 ÜYEMİZ DARP EDİLEREK GÖZALTINA ALINDI"

İnşaat-İş, saldırıyı "Üyelerimiz Adem Çelik'in aracının önünü keseceklerdi. Polis Adem Çelik için hazırlık yaparak, üyelerimiz kaldırımdaya kaldıkları halde gözaltına alındı. 17 üyemiz gözaltına alındı. Üyelerimiz ana firma önünde direnişi sürdürürken polis üyelerimizi darp ederek gözaltına almıştır" ifadeleriyle duyurdu.

Gentes işçileri ücretlerini istiyor

Gentes işçileri ücretlerini almak için başlattıkları eylemin 6. gününde (25 Kasım), şirketin Dünya Ticaret Merkezi'nde bulunan genel merkezi önünde direnişlerini sürdürdü.

Gentes Şirketler Grubu'nun Ceza-yir'deki otel projesinde çalışmaya giden inşaat işçileri, birikmiş ücretlerinin ödeneceği sözü verilerek Ceza-yir'den Türkiye'ye dönmüştü. Aradan 6 ay geçmesine rağmen ücretlerin ödenmemesi üzerine, işçiler ücretlerini almak için eyleme başladı.

İşçiler 6. gününde eylemlerine başlarken İnşaat ve Yapı İşçileri Sendikası (İYİ-SEN) Başkanı Ali Öztutan yaptığı konuşmada, işçilerin ücretleri ödenene dek mücadelelerinin devam edeceğini ifade etti.

Metal işçileri eylemde

MESS'in dayatmalarının ardından 22 Kasım'da Birleşik Metal-İş üyesi işçiler fabrikalarda eylemler yaparak kölelik dayatmasını protesto etti.

Sendikanın hazırladığı bildirinin

okunduğu fabrikalarda, işçiler MESS'in dayatmalarına izin vermeyeceklerini haykırdı.

MESS ile 5. görüşmelerin 4 Aralık'ta devam edecek.

4 Aralık Dünya Madenciler Günü...

“Yaşam odaları” ne oldu?

İkiyüzlü burjuvalar ve onun sadık bekçileri 4 Aralık gününde kara yüzlü madencileri hatırlamak zorunda kalırlar. Maden işçilerinin ne kadar azimli ve meşakkatli bir iş yaptıklarına dair methiyeler dizerler. Ayrıca medyada yer bulmak amacıyla, madenlerde yaşanan kuralızsızlıklara karşı en yakın zamanda önlemler alınacağı sözü verirler. Akşam televizyonlarda, iş cinayetine kurban edilen 301 Soma işçisinin ailelerinin mezar ziyaretlerini gösterir, “duygusal anlar” yaşatırlar. 4 Aralık gününün ardından ise maden işçileri kuralızsız, güvencesiz, ölümlü burun buruna çalışmaya devam ederler.

Çocukların yüzü gülsün diye yerin derinliklerinde ekmek kavgası veren maden işçileri her yıl sayısız iş cinayetinde kurban gitmektedir. İşte o yüzden maden işçilerinin çocuklarının yüzü hiç gülmemektedir. Bir avuç azınlığın zenginliği için kör karanlıkta çalışan yoksul maden işçilerine dünyanın her karış toprağı mezar olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

-1907’de ABD-Monongah kömür madenlerini dolduran 362 İtalyan işçi,

-1956’da Belçika-Marcinelle kömür madenlerinde çoğunluğu göçmen 262 madenci,

-1960’da Güney Afrika-Coalbrook’ta 437,

-1965’te Hindistan-Dhori madeninde 375,

-1966’da İngiltere’de 116’sı çocuk toplam 142 maden işçisi...

Dünyanın farklı coğrafyalarından Türkiye’ye uzandığımızda da aynı karanlıkla karşılaşırız. Zonguldak’tan Bartın, Amasya, Yozgat, Erzurum, Karaman, Bursa, Balıkesir, Maraş’a... Türkiye zengin maden yataklarıyla yoksul maden işçilerinin ülkesidir. Dört bir bucağıyla, yanarak, göçük altında kalarak, grizu facialarıyla, karbon monoksit zehirlenmesiyle yaşamını yitiren, sakat kalan, meslek hastalı-

4 Aralık vesilesiyle “yaşam odaları” talebini yinelemekle birlikte, maden işçilerinin, kuralızsız ve güvencesiz çalıştırılmalarına son vermek için, sınıf olarak mücadele sahnesinde yerlerini almaları gerekiyor.

ğı çeken madencilerin diyarıdır. 1983’te Armutçu’da 103, 1990 yılında Yeni Çeltik’te 68, ‘92’de Kozlu’da 263 madencinin mezarıdır Türkiye. Hemen hemen her yıl yenileri eklenir madenci mezarlarına. 1995’te Yozgat-Sorgun’da 38, 2003’te Ermenek’te 10, 2004’te Kastamonu Küre’de 19, 2005’te Kütahya’da 18, 2006’da Balıkesir’de 17, 2009’da Bursa’da 19 işçiye mezar olur madenler.

Son yıllarda madenlerde yaşanan iş cinayetleri sürmekle birlikte en ağırı 2014 yılında Soma’da yaşanan faciya oldu. Resmi olan rakamlara göre 301 maden işçisi yaşamını yitirmişti. Cumhurbaşkanının tek adamı ekranlarda, “bu işin fitratında var” diyerek, kendi cephesinden durumu özetlemişti. Ayrıca 1800’lü yılların Avrupa’sını örnek vererek, bu tür patlamalar

ve toplu katliamlarda yalnız olmadıklarını eklemişti. Bilime ve gelişen teknolojiye rağmen bu tür katliamların hala yaşanması kapitalistlerin işçiye verdiği değeri göstermektedir. İşçiye biçilen değer fiyat üzerinden olduğu sürece işçiyi ne kadar düşük maliyetle çalıştıracaklarını hesaplamaktadırlar. İşte bu yüzden köleliğin en ileri aşamasını hakim kılan taşeronlaşım, özelleştirmeye, talan-rant odaklı politikalarıyla iş yürütmektedirler.

Soma katliamıyla birlikte o dönem “yaşam odaları” gündeme gelmişti. İlerleyen teknoloji ile birlikte birçok ülkede var olan “yaşam odalarıyla” iş cinayetinin önüne geçildiği tartışmaları yapılmıştı. Soma örneğinde olduğu gibi Türkiye’de var olan “yaşam odaları”nın ise görüntüyü kurtarmak için tabeladan ibaret

oldukları ortaya çıktı. O dönem toplumsal tepkiye de konu olan Soma katliamı, yaşam odalarını gündeme getirmiş ve sermaye devletine bir baskı söz konusu olmuştu. Devlet yetkileri de konuya dair gereken çalışmaların en yakın zamanda başlayacağı sözünü vermişlerdi. Fakat gelin görün ki aradan yıllar geçmesine rağmen bir adım dahi atılmadı, “yaşam odaları” talebi de rafa kalktı.

4 Aralık vesilesiyle “yaşam odaları” talebini yinelemekle birlikte, maden işçilerinin, kuralızsız ve güvencesiz çalıştırılmalarına son vermek için, sınıf olarak mücadele sahnesinde yerlerini almaları gerekiyor. Kuru ekmeğe sahip olmak için canlarıyla bedel ödeyen maden işçileri hakları için mücadele etmedikleri sürece, kapitalistler doğası gereği işçilerden hep daha fazlasını isteyecek, yeri geldi mi kuru ekmeği dahi çok göreceklendir. İşte bu yüzden maden işçileri, hak ve talepleri etrafında bir araya gelmeli ödenen bedeller için hesap sormalıdırlar.

4 Aralık Madenciler Günü vesilesiyle, yitirdiğimiz tüm maden işçilerini anıyor ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Katliamcı kapitalistlerden er geç hesapları sorulacaktır!

Yoksulluk bir intihara daha neden oldu

Yoksulluk nedeniyle bir intihar daha bu kez İzmir’de gerçekleşti. Yaklaşık 1 ay önce işten çıkarıldığı ve ücret dışında başka hiçbir şeyi olmadığı ileri sürülen Ali Kabasakal kendini av tüfeğiyle vurarak intihar etti.

Edinilen bilgiye göre, Kabasakal, eşi “pazara gidelim” dedikten sonra eşine “bir duş alayım sonra gideriz” dedi.

Sonrasında Kabasakal, banyoda av tüfeğiyle kendini vurarak yaşamına son verdi.

Kabasakal yaşamını yitirdikten sonra cebinden sadece 1,5 lira çıktığı öğrenildi.

Kabasakal İzmir Kemalpaşa Yukarı Yenmiş Köyü’nde 25 Kasım’da defnedildi.

TKİP VI. Kongresi tutanakları...

Sendikalar ve sendikal bürokrasi

(Ekim, Sayı: 320, Kasım 2019)

Cn: Sendikalar ve sendikal mücadele konusunda geçmişten bugüne partinin hayli kapsamlı değerlendirmeleri var. En önemli metinler dönem dönem parti yayınlarında yayınlanıyor da. Hatırladığım kadarıyla en derli toplu ve genel esasları içeren değerlendirmeler Parti Kuruluş Kongresi'nde yapıldı.

GREİF DİRENİŞİ'NİN DERSLERİ

Sınıf örgütlenmesinin bir biçimi ve mücadelenin bir aracı olarak sendika, tarihsel planda bakıldığında da, günümüz Türkiye'sinin kısır süreçleri üzerinden bakıldığında da, vazgeçilmez bir mücadele aracıdır. İşçi sınıfının iktisadi ve sosyal mücadelesinin en temel aracıdır. En geri bilince sahip işçiler arasında meşruyetini koruyan bir örgütlenmedir. Şu ana kadar yerine başkası da konulabilmiş değil. Zamanında söz konusu değerlendirmelerde de ifade edildiği gibi, Türkiye'de sendika aygıtı bir ağ olarak sınıfı denetlemenin aracı haline getirilmiş bulunuyor. Aracın kendisi değil ama aracı ele geçiren yapı aslında sermayenin uzantısı bir yapı. Bunu böyle görmek durumundayız, ki zaten vurgulanan bu.

Bizim mücadelemiz, sınıf mücadelesini geliştirme çabamız her aşamada bu ağlarla hesaplaşma, bu şebekeyi parçalama boyutunu da içermek zorunda. Bunun en ileri örneği bence Greif'ti. Greif, ne yapılabileceğinin, işçilerin sendikal bürokrasiye karşı mücadeleye kazanılıp kazanılamayacağına, bunda başarılı olup olmayacağımızın turnusol kâğıdı oldu. O yapıyı toplamda anlamak bakımında da, o yapıyla nasıl mücadele edileceğini göstermesi açısından da böyle bu.

Tartışmalarda da geçtiği üzere, en çok zorlandığımız, geçmiş süreçlerde de en çok karşımıza çıkan sorun alanlarından biri şudur: Biz sendikal alanı tutmuş bu yapıyla nasıl mücadele edeceğiz veya bu yapı en solcusu da içinde bir şebeke olarak karşımıza çıktığında nasıl tutumlar alacağız? Bazen bu konuda çok sekte tutumlar alabiliyoruz, bazen de çok temel beklentilerle hareket edebiliyoruz.

Şunu sıklıkla gözden kaçırabiliyoruz: İşçiyi sendikal bürokrasi konusunda daha en baştan kazanamadığımız zaman, işçileri ilk harekete geçirebildiğimiz süreçlerde onlara sendikal bürokrasiyle ilgili bilinci aşılayamadığımız zaman, neredeyse bütün sendikal örgütlenme deneyimlerimiz kırılmayla sonuçlanıyor. Geçmişte Beybi Çuval, son olarak Greif bunun az sayıdaki istisnalarındandır. Bu deneyimlerde şubedeki, işyerindeki, hatta en soldaki de dahil tüm uzantılarıyla bu şebeke bir bütün olarak ele alınmış, daha en baştan bu şebekeye karşı bir mesafe ortaya konulmuş ve bu bilinç açıklığı üzerinden bir örgütlenme süreci inşa edilmiştir. Sonuçları gerçekten farklı olmuştur. O deneyimler bugün incelenirse, bir dizi özgün yan taşıdıkları görülecektir.

Örneğin Greif bize ne gösterdi? En solda görünen sendikacılar (örneğin Belediye-İş yönetimi ya da orayı tutan siyasal anlayış) bile son kertede utanç verici tutumlar alabildiler. Bu anlayışın DİSK-Tekstil'deki "uzman" insanı, bizim uluslararası alanda etkili bir kampanya örgütlediğimiz bir dönemde, bu kampanyayı baltalayacak bir sürecin öncülüğüne soyunabildi.

Sendika bürokrasisinin temsilcileriyle gündelik pratik ilişkilerde bunları muhakkak göz önünde bulundurmalıyız fakat baştan sekte bir tutum almamalıyız. Bu zaten en baştan kaybettirir. Yani bürokrasi ve uzantılarıyla mücadelemizi işçinin bilincini geliştirme düzeyine bağlı olarak belirlememiz gerekiyor. Yeri geldiğinde en sert ithamları yönelteceğiz; yeri geldiğinde, onlarla aramıza gerekli mesafeyi koyup, temelsiz beklentiler taşımadan ilişkilenebileceğiz.

Sendikal mücadele alanının önemine dair de bir şeyler söylemek istiyorum. Sınıf mücadelesi bugün farklı bir düzeye gelmiş olabilir, örneğin korporasyon aşamasına ilerleniyor olabilir ama henüz o noktada değiliz, o nitel değişim yaşanmış değil. Bu yüzden bugün en geri sendikalar bile önemini koruyor diye düşünüyoruz. Bugün Türkiye'de, '87-'91 yükselişi

sonrasında, özellikle kitlesel işçi tensikatları sonrasında yaygın bir eğilim haline gelen sendikalaşma arayışının hala sürdüğünü biliyoruz. Kendi deneyimlerimizden de, dışımızda yaşanan mevzi çıkışlardan da bunu görebiliyoruz. Bu eğilimin hala da sürdüğünü söylüyorsak, sendikal alanın önemli imkanlar barındırdığını düşünüyorum. Özellikle sendikal bürokrasinin bir kabuk haline dönüşmüş bulunan kesimini hesaba katarsak, bizim için çok daha avantajlı bir durum olduğunu görürüz. Bu alanda mevziler yaratmak, sınıf çalışmamızı, daha doğrusu fabrika çalışmalarımızı nasıl ele alıp yürüttüğümüzle birlikte tartışılacak bir sorun. Ama kesinlikle başarılabilir bir iş. Bunun imkanları tümüyle ortadan kalkmış değil.

SENDİKALAR VE TABAN İNİSİYATİFİ

Or: Sendikalar konusundaki tartışmayı sınıf hareketinin toplam tablosundan bağımsız ele alamayız. Sınıf hareketi üzerine ilk tartışmalarda buna belli yönleriyle işaret edilmiş oldu. Bugün sendikalar mevcut yapısıyla sınıf hareketinin ileriye çıkışının önünde temel bir engel. Sendikaların geline yerde siyasal süreçlere uyum sağlayan bir seyri de var. Bunu göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Sendikalar sınıf için en temel örgütlenme alanı. Bugün ihanetin olduğu düzeye rağmen işçiler bir arayış, bir hak alma çabası içine girdiği zaman, en başta başvurdukları araç sendikal örgütlenme oluyor. Türk Metal sendikası Metal Fırtınasının yarattığı sarsıntıya rağmen hala da on binlerce işçiyi kendi denetimi altında tutacak bir kuvvete sahip. Oturduğu zeminin zayıflığının tüm yönleriyle açığa çıkmasına rağmen hala da metal işçileri içinde bir merkez.

Bugün sendikaları içerden devrimleştirme çabasının geçmişle kıyaslandığında çok daha zorlaştığı açık. Karşımızda tepeden tırnağa örgütlü bir mekanizma var. Kurulu düzenin temel ayaklarından biri ve bu açıdan daha da oturmuş bir yapıya dönüşmüş durumda. Sınıf hareketi ciddi bir sarsıntı yaşamadan bu bürokratik yapıyı alt etmek kolay değil.

Yoldaşlar örneklediler. Onlar sadece tepeyi tutan değil, yukardan aşağı doğru örgütlenmiş bir yapı olarak karşımızdalar. Öne çıkan bazı mücadeleciler, sendikal yapı ve işleyiş içinde, bir takım yol ve yöntemlerle kendilerine hizmet eden bir duruma düşürüyorlar. Bu da işimizi daha da zorlaştırıyor.

Üzerinde durulması gereken bir başka nokta sendika değiştirme eğilimi. Biz bunu Metal Fırtınası döneminde de, başka örnekler üzerinden de gördük. Bu eğilimin yönü nasıl olacaktır. Mevcut sendikal yapılara baktığımızda, işaret edeceğimiz merkezler yok. Türk Metal'in ihanetine karşı bizim BMİS'i bugün bir alternatif olarak göstermemiz mümkün değil kuşkusuz. Ama diyelim ki büyük bir fabrikada işçilerin tercihen BMİS'i alternatif olarak gördükleri bir durumda nasıl davranmak gerekir? Bu türden ihtimallerin üzerinde durulması gerekiyor.

Geçmişte içerde yerleşik hale gelerek sendikalara müdahale etmeye çalıştık. Bugünkü yapının niteliği düşünüldüğünde, işyeri temsilciliği, benzer mekanizmalar ne kadar zorlanabilir? Bunları bir kenara itmek anlamında söyleyemeyiz ama kendi içinde bazı mevziler yaratmak, o mevziler üzerinden sendikal yapıyı parçalamayı esas almak ne kadar mümkündür? Bu da tartışılması gereken bir başka nokta.

Sınıf açısından en temel eksiklik fabrika merkezli taban inisiyatifleridir. Bunun olumlu örneğini Greif Direnişi üzerinden verebiliyoruz. Greif'in ortaya çıkardığı temel kriterler fazlasıyla yol gösterici. Taban dinamiğine dayanmak ve harekete geçirmek bizim açımızdan önceliklidir.

BÜTÜNSEL ÇALIŞMA VE ÖZGÜN POLİTİKALAR

Nb: Sendikal alan sınıf mücadelesinin özgün bir boyutudur. Biz de siyasal sınıf çalışmamızın bir boyutu olarak tartıştık. Özellikle Metal Fırtına döneminde bir dizi farklı yönüyle tartışmış olduk. Bu alana dair genel planda berrak bir bakışımız var.

Metal tartışmalarında sendikal tercih

ye karşı mücadelenin sorunları-2

sorununu kendi somutluğu içerisinde ele almalıyız diye vurgu yapmıştık. Mevcut sendikalar içinde mi çalışacağız, dışında mı kalacağız, alternatifini mi örgütleyeceğiz, vb... Bunu sınıf mücadelesinin o anki somutluğu içinde bulup çıkaracağız. Bence önden tanımlamalar yapabilecek durumda değiliz. Tabii ki öngörebiliriz, deriz ki mevcut sendikal yapı önümüze sayısız engel çıkarıyor. Biz bir çalışma örgütüyoruz ve ilk etapta bu yapıyla karşılaşıyoruz, bu bir diz şeyi boşa çıkarabiliyor. Bunlar öngörü. Ama tek alternatifi bunun dışına çıkmak değil. Örneğin bir bölgedeki yoldaşlar çalışmayı Teksif’de örgütüyorlar. Pratikte karşımıza böyle zeminler çıkabiliyor. Ancak o alana girdiğimizde, o alanın somutluğu üzerinden doğru taktik politikalar belirleyerek sonuç alabiliriz.

Ama hiçbir zaman “Greif kriterleri”ni, yani eskinin aşılması, bir kabuğa dönüşmüş olan yapının parçalanıp atılması bakışını kaybetmemek durumundayız. Mesele bence biraz bu. Biz bir alanda, örneğin DİSK’e bağlı bir sendikayla başlatırız ve daha ikinci adımda, o yapının parçalanıp atılması gerçeğiyle karşılaşıyoruz. Ya da tamamen kendi bağımsız faaliyetimiz üzerinden bunu yürütürüz. Bu çalışma-

nın boğulması için burjuva aygıtların seferber olması gerçeğiyle karşı karşıya kalırız.

Dolayısıyla keskin tanımlamalardan kaçınmalıyız. Sendikal alana müdahalede her konuda açık olmalıyız. Karşımıza çıkabilecek engellere dair bir fikrimizin olabilmeli ama temelde bu yapının nasıl parçalanıp atılacağı konusuna odaklanmalıyız. Her zaman siyasal sınıf çalışmamızın bir boyutu olmak durumunda. Eğer biz çalışmayı o eksene indirirsek, kendimizi o alana daraltırız. Metal tartışmalarında bu çok kez vurgulandı. Biz onu bütünlüklü siyasal sınıf çalışması olarak planlamalıyız. Sendikal boyut, taban örgütlenmesi, partinin siyasal müdahalesi, kendi içinde fabrika çalışmasının özgün boyutu... Bu bütünlük içerisinde kurar ve süreci o yapıyı aşma bakışıyla örgütlersek, bu yeri gelir o sendika üzerinden yürüyen bir çalışma olur, yeri gelir onun dışına çıkar.

Zaten nesnel olarak da sınıf hareketi giderek o dar kabuğu aşma eğilimi içerisinde giriyor. Çünkü artık ona sığmıyor. Metal bunun bir örneği oldu. Giderek dinci faşist iktidarın o alanı kendi egemenliği altına alıp daralttığı düşünülürse, sınıf artık her adımında o kabukla karşı-

karşıya gelmek durumunda kalacaktır.

Sa: Birkaç noktaya değinmek istiyorum. ‘70’li yıllara baktığımızda, sendikal örgütlülüğün belli bir ağırlığı var. Bugün ise çok daralmış durumda. Ama bugün özellikle stratejik fabrikaların hepsi sendikal. Kapitalistler işçileri denetim altında tutmak için özellikle tercih ediyor. Otomotiv sektöründen beyaz eşya sektörüne kadar bu böyle. Bu yüzden sendikal bürokrasiye karşı mücadele her zaman karşımıza çıkacak önemli meselelerden biri.

Bir diğer nokta, sendikalara müdahale ile sendikal bürokrasiye karşı mücadele ayrımını doğru yapmalıyız. Her şeye rağmen sendikalar işçilerin halen öz örgütleri. Kimi zaman sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi, sendikalara karşı tepkiye dönüştürebiliyoruz.

Geçmişte bürokrasiye karşı mücadelede belli deneyimlerimiz var. 2011’de İstanbul’da Birleşik Metal 1 No’lu şubede 160 delegenin katılacağı bir seçim süreci vardı. Delegeler içinde iki yoldaşımız vardı. Onların yaptığı çağrıyla üç delege de bizim seçim politikasına onay verdi. Bu beş kişilik ekip seçim öncesi düzenli toplandı. Sendika yönetimi bu ekipten o kadar rahatsız olmuştu ki, seçim ön-

cesi yaklaşık 120 delege ile görüşmeler gerçekleştirmiş ve seçimlere blok liste ile girilmesi için imza toplamışlardı. Bu aslında bizim genel kurula yapacağımız müdahaleye önden bir hazırlıktı.

Sendikal bürokrasi belli mekanizmaları tutabiliyor ama bu aslında işin görünen yüzü. Sınıfın içindeki öncü işçilerin hareketsizliği bunu kolaylaştırıyor. Bu örnekte de görülebileceği gibi bu mekanizmalar aslında yıkılabilir. Bu da bizim belli dayanaklara ulaşabilmemize bağlı.

İlk sunumda söylendi, sendikalı ya da sendikasız fabrikalarda yürüttüğümüz çalışmalarda bir noktada tıkanma yaşıyoruz. Son dönemde belli örneklerimiz var. Mata buna bir örnek. Bu fabrika sendikalı ve 30 kişilik bir komite var. Komitenin kendisi sendikal mekanizmanın bir parçası. Sendika 30 kişilik komiteyle bütün fabrikayı denetim altında tutabiliyor. İşçilerle bağ kuruyoruz ama onlarda köklü bir değişim yaratmakta zorlanıyoruz. Bunun üzerine düşünmemiz, bunu açacak yol ve yöntemler geliştirmemiz gerekiyor.

Mk: Söyleyeceklerim hem soru hem de ek olacak. Sınıf çalışmasında sendikal mücadeleye, sendikal bürokrasiye karşı mücadeleye dair kafamız açık. Ama pratikte karşılaştığımız sorunlara yanıt vermekte zorluk yaşıyoruz. Yoldaş Mata örneğini verdi. Daha somut bir tartışmaya ihtiyacımız var diye düşünüyorum. Somut tartışmak belki fabrikalardaki süreçlerin özgünlüklerine girmeyi gerektirecek ama sorunlara pratikte yanıt üretebilmek açısından önemli. İkincisi, bir yoldaş sendikal bürokrasinin içerden yıkılmasının olanaklarının tükenmekte olduğundan bahsetti. Bu konuda bir tartışma var gibi gözüküyor. Açılabilirse iyi olur.

“ÇAĞDAŞ SENDİKACILIK” VE EMPERYALİST FONLAR

Nm: Bazı noktalarda ek yapacağım. Türk-İş’in CIA eliyle kurulduğu ifade edilmişti. DİSK’in kuruluşu, özellikle ABD fonları aracılığıyla Türkiye’deki sendikalara hakim olma anlayışını parçalayan bir

çıkıştı. Emperyalist fonlardan faydalanmayı reddetmişler, bunu programlarına koymuşlardı.

Ama '90'ların başında DİSK tekrar kurulduğunda, eski sendikacılık anlayışı ömrünü doldurmuştur, biz "çağdaş sendikacılık" anlayışını benimsiyoruz dediler ve tüzükte yer alan emperyalist fonlardan ya da kuruluşlardan destek alınmaz maddesini çıkardılar. Bunlar çok kritik adımlardı. Geçmişin ilerici değerlerini terk etmek demektir.

Bugün DİSK'e bağlı sendikalar emperyalist fonlardan faydalanıyorlar. BMİS Mehmet Aslan adındaki kişiyi Almanya'dan getirerek bu işlerin başına koydu. Neden bu kişiyi tercih etti? Çünkü Avrupa'nın kültürünü, dilini vb. biliyor. Sendika koltuk vererek, sen bu fonlar vb. ile ilgili proje oluştur diyor. BMİS'in yaşadığı yozlaşmada bu tür adımların payı fazlasıyla var. BMİS'den sonra DİSK Tekstil bu işlerle ilgili müdürlük oluşturarak bu adamı başına getirdi. Fonlara ilişkin projeleri planlıyor, bu alanda ilişkiler kuruyor. Bu tür adımlar sendikal alanda ciddi bir yozlaşma ve tahribat yaratıyor.

Sendikalara yaklaşım meselesi çok önemli. Partinin bu alanda yeterli birikimi olduğunu ifade ediyoruz. Ama bu birikimin partinin toplamına mal olduğunu söyleyemeyiz. Gündelik pratik politika alanında yaşadığımız sorunların kaynağında bu birikime gerektiği gibi hakim olamamak var. Bu alandaki birikimimizi bütünlüklü bir bakışa dönüştüremediğimizde, basit sorunlar tartışmalı sorunlara dönüşebiliyor zaman zaman. Sınıf örgütlemeye mesafe alabilmek, daha az hata yapabilmek için mevcut birikimimizi ve sınıf mücadelesinin toplam birikimini saflarımıza mal edebilmek için özel bir çaba harcamak gerekiyor. Bunu yapmazsak, yoldaşın ifade ettiği gibi, sendikalara topyekûn karşıymışız gibi algılayan pratikler açığa çıkabiliyor. Biz sendikalara karşı değiliz. Sendikalar sınıfın mücadele örgütlerinden biridir. Biz buralarda hakim olan sermayenin hizmetinde, yozlaşmış bürokratik anlayışlara karşıyız.

SENDİKAL ALANDAKİ İLERİCI MUHALEFET

Son bir nokta. Bugün ilerici kesimlerde sınırlı da olsa sendikal sınırlarda bir arayış var. Bu arayış çeşitli biçimlerde kendini dışa vuruyor. Kendilerine biçtikleri misyon, mevcut sendikal yönetimlere bürokratlar hakim, işleyiş olarak daha iyisini yapmalıyızın ötesine geçemiyor. Mevcut işleyişin arkasındaki anlayışa dair bir mücadele perspektifinden yoksunlar. Nasıl bir mücadele anlayışıyla, nasıl bir programla bunu yapacaksınız diye sorduğumuzda tıkanıp kalıyorlar. Biz bu zeminlere müdahale ettiğimizde,

kendi anlayışımız ekseninde perspektif sunup programa işaret ettiğimizde, sanki çok yeni bir şey keşfetmişiz gibi şaşkınlık yaşayabiliyorlar. Aslında bizim ifade ettiklerimiz sınıflar mücadelesinin deneyimlerinden süzüp çıkardığımız şeyler.

Bu gibi arayışların mevcut sendikal yapılarla hesaplaşmak gibi dertleri olmadığı için bunlarla aramıza mesafe koyabiliyoruz. Oysa bu arayışı, onlara anlayışımızı taşıyacağımız, taraflaşma yaratacağımız zeminler olarak değerlendirmeliyiz. O zeminlerde bir araya gelenler mevcut koşullarda "öncü", "ilerici" unsurlar ve durduk yere bir araya gelmiyorlar. Biz geçmişte kurultaylar yapıyorduk, hiçbir şey bilmeyen işçileri de kurultaylara katıyorduk. Bugün katmakta zorlanıyoruz. Sınıfın ve toplumun sorunlarına az-çok duyarlı olanlar bir araya geliyorlar. Bunları etkilemeyi başardığımızda bir dizi imkân yakalayabiliriz. İlerici her çıkışı değerlendirme ve bu çıkışlara yön verme çabası içinde olmalıyız. Bu konuda yapabileceklerimizi tartışmak gerekiyor.

TARTIŞMALI SORUNLAR VE DOĞRU ÇÖZÜMLER

Ym: Bazı vurgularımın yanlış anlaşıldığını, tartışmaya yol açtığını düşünüyorum. Daha somutlamaya çalışacağım. Çalışma yürüttüğümüz bir bölgede bir grup delegeyi etkileyip sendika seçimlerinde bir rol oynamayı önümüze koyabiliriz. Onlara propaganda yapabilir, mümkünse bağımsız bir tarzda girmeyi hedefledik. Ama bugün çark öyle bir hale gelmiş ki, iyi ki o arkadaşlar yönetimlere girmemişler. Zira bizde olmasa bile başka yerlerde bunun ne tür bir kötürümleşmeye yol açtığını görüyoruz. Greif bile yarattığı bütün etkiye rağmen sendikal hareket içinde tutunamadı. Greif bir yana, demokratik özellikler taşıyan sınırlı bir sendikal hareket bile doğru temelde eleştiri yönelttiğinde derhal hareketin dışına itiliyor.

Peki biz ne yapacağız bu durumda? Güçlü dinamiklere dayanmıyorsanız, bazı hamlelerinizi sınırlayacaksınız, daha farklı değerlendirme yolunu tutacaksınız. Nb yoldaşın önemle vurguladığı gibi, bizim sınıfa müdahalemiz sendikalara müdahale sınırlarında olamaz. Biz böyle bir müdahale ile belli sonuçlar elde edebilsen bile, öncülerini sendikal süreçlerde kaybedebildik. Genç bir temsilci o süreçler içinde yorulup geriye düşebildi.

İkincisi işleyiş ve anlayış tartışması. Tabii ki işleyiş önemli ama yapılan sunumda çok doğru bir noktanın altını çizildi. KESK çok demokratik bir işleyişe sahip ama anlayış doğru olmadığı için, bu kaçınılması meşrulaştırmak için kullanıldı. Böyle bir durumda, sendika tüzüğü demokratik işleyiş üzerine oturuyor görün-

se bile, bu ne anlam ifade edebilir ki? Biz bütün metinlerimizde vurguyu bilince ve siyasal müdahaleye yapıyoruz. Burada da vurgu aynı yere yapılmalı.

Bize bu açıdan az çok birikime sahip bir öncü kuşak lazım. Bu sadece bizim müdahalemizle yaratılmaz. Bu öncüler sendikal planda da lazım. Bu olmadığı sürece bizim yapabileceklerimizin sınırları var. Bu bizimle ilgili değil. Başka dinamikler çıktığında sendikal bürokrasiyi bir çırpıda bir kenara atar. Sa yoldaş konuşmasında işaret etmişti, her çürümüş yapı gibi sendikal bürokrasi de aslında çok zayıf. Bunlar eskisi gibi güçlü değiller, kimse bunlara güvenmiyor, kimse eskisi gibi peşlerinden gitmiyor. Ms yoldaşın verdiği örnekler de kuşkusuz doğru. Zayıf olduğu için kendine taraftarlar yaratıyor, onları besliyor, bunlar üzerinden kendine dayanak yaratmaya çalışıyor.

Peki, işleyiş düzeltmeye çalışmayacak mıyız, bu konudaki talepleri işleyecek miyiz? Tabii ki bunlar işlenmeli ve hâlihazırda güçlü işliyoruz. Metalde en fazla işlediğimiz konulardan biridir. Bir aidatların düşürülmesi tartışması vardı, çok kuvvetli işlenmedi. Bu tür sorunlar var. Ama diğerleri bilinen şeyler. Aidatlar düşürülmelidir, işyeri temsilcilikleri karar organı haline gelmelidir, yöneticilerin maaşı işçilerin maaşına endekslenmelidir, vb. Her kötü toplu sözleşmeyi tabii ki çok güçlü işlemeliyiz. Bu işçinin dikkatinin somutladığı alan.

Son bir nokta. Temelde güçlü bir bakışımız var, temel değerlendirmelerimiz var, ama farklı düşünabiliyoruz deniyor. Bu söylem hem haklıdır hem haksızdır. Bazen bir sözleşmenin ne olduğu konusunda ayrı değerlendirmelere sahip olabiliriz. Bazı farklılıklar taktikle ilgilidir. 1 No'lu şubede üç delegemiz var, bu delegeleri dışarda tutup boykot politikası mı uygulayacağız, yoksa seçimlere mi sokaacağız? Bu taktik bir sorundur, ayrı bakışın göstergesi değildir. Sendikal çalışmanın şu veya bu özgünlüğü üzerinden taktik bir sorundur. Biz BMİS için somut koşullardan bağımsız olarak genel ölçüleri koyabiliriz ama pratik tutumlar koyamayız. Biz bölgemizde Teksif'te çalışıyoruz ama bu tercihten hiç de memnun değiliz.

Bu ayrımlar bazen çok derinleştiriliyor saflarımızda. Sonra da merkezi müdahale talep ediliyor. O zaman özgünlük ölür, yaratıcılıkta ölür, iç tartışma da ölür. Sonuçta biz sınıf çalışmasında değişik pratiklerin bir arada bulunabileceğini biliyoruz. Eğer sendikalara yaklaşımda, politika-ekonomi ilişkisine yaklaşımda, sınıf çalışmasına yaklaşımda, fabrika merkezli çalışmayı esas almakta farklılıklar varsa, bunlar tabii ki bir yerden sonra merkezi müdahaleye konu edilmelidir.

SENDİKA DEĞİŞTİRME SORUNU VE DENEYİMLER

Ad: Or yoldaş sendika değiştirme eğitimine değindi. Bu konuda üç temel fabrikada yaşanmış bir süreç var. Bosh, Reno ve Tofaş. Bu örnekler baktığımızda, işçilerde bürokratik sendikal kasta karşı biriken öfkenin nasıl heba olduğunu görüyoruz. Tabir uygunsuz, Türk Metal'de duvara toslayanların gidip Hak-İş ve BMİS'de de nasıl bir duvara tosladıklarını gördük. Bu süreçler işçilerin enerjisini heba etti, onları yordu ve yıprattı, sonuçta da olumsuz bir şekilde noktalandı. Özellikle sendika değiştirme eğilimi ile karşılaştığımızda, bu deneyimlerin dikkatle irdelenmesi ve ona göre politika saptanması gerekiyor.

Sunumda da ifade edildi, aralarında belli farklar olmakla birlikte, sendikal bürokratik kastın temelde ortaklaştıklarını söylüyoruz. Yanılmıyorsam "**Sendikalar ve Sınıf Mücadelesi**" başlıklı temel değerlendirmede de vurgulanmıştı. Bizim işimiz bu bürokratik yapıları içerden ele geçirmek değil, fakat tabandan gelecek ve fabrika temeline dayanacak gerçek örgütlenmelerle, kırılıp atılacak bir kabuk durumuna düşürmektir deniliyordu. Nitekim Greif'ta yapılmaya çalışılan ve Greif kriterleri üzerinden çıkarılan ders de budur. 2004'te kaleme alınan o değerlendirmeden beri bugün bürokratik sendikal aygıtlar çok daha rezil bir duruma düşmüş bulunuyorlar. Yani biz yıkmak gerekir dediğimiz bir sistemi işçiyeye alternatif olarak gösteremeyiz. (...)

Tabii bu tür eğilimleri önemsemek, ilgilenmek gerekiyor. Ama bunları, şu veya bu sendikaya geçişin ötesinde, var olan sendikal yapıyı teşhir etmenin, kapitalizmi teşhir etmenin, parti çizgisini uygun araçlarla sınıfa taşımanın bir aracı olarak değerlendirmeliyiz. Bunun ötesinde sendika değiştirme eğiliminin yaratabildiği somut bir sonuç yok. Bazı deneyimler bunu çok somut olarak gösteriyor. İşçilerde bir öfke var, bir çaba var, uğraşıyorlar ama gidiyorlar bir duvara tosluyorlar ve neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Bu gerisin geri sendikalara güvensizlik yaratıyor. Ama başka bir araç olmayınca, doğal olarak işçiler örneğin Reno'da tekrar gidip Türk Metal'e üye oldular. Onur kırıcı bir durum bu. O kadar söz söylediler, MİB sayfası üzerinden çok şey yazıp çizdiler, ama sonuçta mecburen gerisin geri oraya gittiler.

Bu somut sorun önümüze alternatif sendika konusunu çıkarıyor. Belki diğer gündemlerde tartışılır, biz var olan sendikaları işçilere adres olarak gösteremiyorsak, neyi göstereceğiz?

Ücretli emek sömürsü var olduğu müddetçe işçilerde sendikal arayış devam edecektir. En azından verili koşullarda işçiler yaşamlarını biraz daha insani-

leştirmek, çalışma koşullarını biraz daha iyileştirmek için sendikalaşma eğilimine girecektir. Ama öyle bir sistem var ki, işçi nereye giderse gitsin bir şey alamıyor. Eğer tabandan gelen ve yönetimi aşacak gibi görünen bir örgütlenme ve mücadele eğilimi varsa, sendika yönetimleri yerine göre kapitalistlerle işbirliği de yaparak, gerçekleşen örgütlülüğün dağıtılması yoluna bile gidebiliyorlar. Var olan anlayışlar sermayenin işçi sınıfı içindeki Truva atlarından başka bir şey değildir. Şu anda bu anlayışlar bir ahtapot gibi dört bir yandan sendikaları sarmışlardır. Sendikalaşma ya da sendika değiştirme eğilimlerine devrimci müdahale bu temanın işlenmesiyle birlikte yürümelidir. Doğal olarak sendika değiştirme eğilimleri de sürecektir. Nerede büyük bir ihanet yaşanmışsa, bir tepki birikmişse orada benzer durumlar ortaya çıkacaktır. 1998'de Türk Metal çetesiine karşı Bursa üzerinden patlak vermiş, öteki bazı kentlere yayılmıştı. Aynı şey 2015 yine aynı yerde ve yine aynı çeteye karşı Metal Fırtınası olarak patlak verdi ve ülke çapında yayıldı. Dolayısıyla benzer durumlar yine yaşanacaktır, ama bizler yaşanan deneyimlerden gerekli dersleri çıkararak buna uygun bir hazırlık içinde olmalıyız.

SENDİKA DEĞİŞTİRME SORUNU VE KURULUŞ KONGRESİ TARTIŞMALARI

Cr: Parti Kuruluş Kongresi'nde sendikal bürokrasi, sendika değiştirme vb. sorunlar üzerine oldukça ayrıntılı tartışmaların yapıldığını biliyoruz. Tam da Kuruluş Kongresi'nin çalışmalarını sürdürdüğü günlerde metalde patlama yaşanmış ve sendika değiştirme eğilimi gündeme gelmişti. Direniş ve sendikaya isyan yine Reno'dan patlak vermişti. Kuruluş Kongresi'ndeki tartışmalarda işaret edilen, bunun bizim dışımızda yaşanan bir gelişme olduğuydu. O dönem de metal işçilerine herhangi bir adres gösterilmiş değildi. İşçiler o gün için kendi çıkarlarını savunma noktasında daha ileri olarak gördükleri bir başka sendikaya, BMİS'e kendiliğinden yönelmişlerdi. Kuruluş Kongresi tartışmalarında, böyle bir durumda bunun karşısına çıkmak yerine doğru bir biçimde yönlendirmeye çalışmak gerekir deniliyor.

Öte yandan bugün biz işçilere sendikalardan birini adres olarak göstermek durumunda değiliz. Bağımsız sendikaları da tek adres olarak göstermek durumunda değiliz. Elbette adres olarak göstereceğimiz durumlar da olacaktır ama her durumda değil. Yoldaşların "somut durum" diye tartıştıkları sorun da bu zaten.

Ayrıca, siz bağımsız devrimci sendikaları önemsiyor olsanız bile Türk Metal tabanında çalışmanızı sürdürmek zorundasınız. Orada güçlü bir mevzi yaratmayı

başarabilirsiniz, onun üzerinden o sendikada örgütlü başka fabrikalara uzanma imkânı bulabilirsiniz. Örneğin bir fabrikada Türk Metal'den başka bir sendikaya geçme eğilim vardır, onun önünü de kesebilirsiniz, eğer orayı güçlü bir mevzi olarak tutabiliyorsanız. Şimdi sırası değil dersiniz, o mevziyi daha ileri çıkışlar için değerlendirmeye bakarsınız.

Bizim açımızdan temel sorun işçilerin hangi sendikalarda örgütlendikleri değil, onları tabandan tutabilmek, tabandan örgütlü mevziler yaratabilmek sorunudur. Sendikal bürokrasiye karşı mücadele de işçileri tabandan örgütlenme mücadelesidir, birtakım temsilciler üzerinden sendika yönetimlerinde bir yerleri tutabilmek değil.

Greif deneyimi birçok açıdan yeterince açıklayıcı. Greif işçilerinin öncüleriyile yapılan röportajda sürecin nasıl geliştiği anlatılıyor. Onlar başlangıçta DİSK Tekstil'de değil fakat başka bir sendikada örgütlenmeyi düşünüyorlar. Bu süreçte DİSK Tekstil Greif'ta örgütlenme faaliyeti yürütüldüğünü fark ediyor. Gelip konuşuyorlar, gelin bizde örgütlenin diyorlar. Açık ve rahat bir tutum aldıklarını gördükleri için DİSK Tekstil'de örgütleniyorlar. Yani Greif'da da biz işçilere özellikle bir adres göstermiş değiliz. Taban inisiyatifine dayalı bir örgütlenme yaratmışız ve en başından işçileri sendikal ihanete karşı eğitmeye çalışmışız.

Ad: Zaten Bosch'da ya da Reno'da bizim önerdiğimiz de bu değil. Ortaya çıkmış bir eğilim var, bunu değerlendirmek ve bunu bizim sınıf çalışmamızın temel hedefleri üzerinden bir imkân olarak ele almak gerekiyor. Sendika değiştirmekten bir şey çıkmayacağını biliyoruz.

SOMUT DURUMA GÖRE TUTUM VE TERCİH

Nb: Biraz koşullarla da ilgili. Diyelim ki BMİS'e doğal bir eğilim gösterdi işçiler, çünkü bir açmaz içerisindedir. Türk Metal çetesinden kurtulmak istiyorlar, dönüyor bakıyorlar BMİS var. Bu bizden öteye bir durum. Biz hazırlıklı olsaydık ya da bel-

li mevzileri tutmuş olsaydık, harekete daha farklı nüfuz etmiş olsaydık, işçilerin BMİS'e geçiş eğilimini BMİS'e devrimci müdahalenin kanalına da dönüştürebilirdik. Hem de güçlü biçimde. Sen Reno'yu tutsan, Tofaş'ı tutsan, BMİS'e çok güçlü bir müdahale imkânı yakalarsın. Böyle bir zemin yoktu. Bu nedenle işçiler bu açmaz içinde dönüp duruyor, aynı sendikal düzen içerisinde kalıyorlar.

Eğer Greif yalnızlaşmasaydı, çok yönlü kuşatma altında kalmasaydı, DİSK'e müdahalemizin güçlü bir kalesine dönüşebilirdi. Ama dönemedi, çünkü nesnel bir durum var. Tek biçim altına sokmak doğru değil derken, biraz bunu demeye çalıştım. Yeri gelir bu sendikal düzenin dışında bir alternatif gösterilebilir, yeri gelir onun içinde güçlü bir müdahalenin dayanağı olarak da değerlendirilebilir. Sınıf hareketinin bugünkü durumu ve bizim gerçekliğimizden kaynaklı bu açmazları döne döne yaşıyoruz.

İa: Gerçekleştirilecek müdahale, sendika değiştirme ya da nerede örgütleneceği tartışması ancak somut durum üzerinden netleştirilebilir. Genel ilkesel esaslar konulduktan sonra gerisi buna uygun somut tartışmadır. Sınıf mücadelesinin dinamikleri nedir? Yerel ölçekte, fabrika ölçeğinde, sektör ölçeğinde ve sınıf hareketinin toplamı ölçeğinde bunu değerlendirmek, bunun üzerinden bir hareket noktası yaratabilmek gerekiyor.

Gebze'de metal sektöründe ya da petro-kimyada örgütleneceksek, Gebze'nin somutluğu belirleyici olabilmeli. Gebze'deki sınıf mücadelesinin nesnel tablosu, sendikal hareketin tablosu hareket noktamızı belirleyebilmeli. Biz sonuçta nesnel tabloya müdahale etmeye, oradaki dinamikleri birtakım süreçlerden geçirerek açığa çıkartmaya çalışıyoruz. Gebze'nin sınıf profili, dinamikleri farklıdır, İzmir'ininki farklıdır. Trakya açısından başka bir şeyi tartışmak gerekir. Somut durum üzerinden ancak bir hareket planı çıkarılabilir.

Sendikal bürokrasi bugün sınıf mücadelesinin önüne koca bir duvar örmüş

durumda. Sınıf hareketinin sınırlı da olsa ortaya çıkan dinamiklerini kötürümleştiren bir uğraş içinde. Ördüğü duvarla sadece suyu tutmaya çalışmıyor, niteliğine, birikimine de olumsuz anlamda müdahale ediyor. Yani sadece sınıfı birtakım sınırlarda tutma eğiliminde değil. Bu anlayış öylesine kökleşmiş ki, en ilerisi görünen BMİS de aynılaşmış durumda. Kendi örgütlenme deneyimlerimizden biliyoruz. Sınıfın kendi iç dinamikleri üzerinden örgütlenme eğilimlerine sık rastlanıyor. İlk yaptıkları iş, mücadeleciler unsurların fabrikadan dışına atılması oluyor. Ve işçilerin bir kesimini kendi dayanağı haline getiriyor. Bu çok önemli bir sorun ve çok tehlikeli bir tutum.

Bir başka örnek Metal Fırtına deneyimi. Bir dizi fabrikada BMİS'e geçildi. Ford örneği çarpıcı bir örnek. Bizim müdahale kanallarımızı oldukça sınırlıydı. Öne çıkan işçiler üçbin işçiyi BMİS'e götürdüler ama BMİS onları almadı. Daha güçlü olsalar, daha bilinçli olsalar, ben buraya geldim, girerim sendikanın içine diyebilirdiler. Ama mevcut niteliği buna el vermediği için bir tepkiye dönüyor. BMİS niye almıyor? Çünkü gelenleri denetim altına alıp almayacağı konusunda bir fikri yok. Kendi zeminlerini sarsma ihtimalini gözetiyor. Direnişin içinden çıkmış gelmiş üçbin kişilik sınıf bölüğü, sadece İzmit şubeyi değil BMİS'in toplam dengesini sarsacak bir güç. 30-35 bin üyeli BMİS gerçeğini düşünürsek, onun neredeyse onda biri oranında bir işçi bölüğü direnişin içinden geldiğinde, onun dengelerini sarsar. Onun için cesaret edemediler.

Dolayısıyla, içinden değiştirmek, dışından değiştirmek gibi genellemeler yapılamaz. Biz içinden değiştirmeyi zorlayacağız, dışardan birtakım dinamikleri zorlayacağız. Karşımızda bir duvar varsa, o duvara her yolla gedik açmaya çalışacağız. Bunun ne şekilde gerçekleşeceği yine somut bir değerlendirmenin konusudur. Biz sınıfa sadece sendikal alan üzerinden gitmeyeceğiz. Bütünsel müdahalenin bir parçası olarak sendikal zemine de müdahale etmeye çalışacağız.

Devrimin güncel çağrısı: İşçi sınıfı eksenini ve önderliği

(TKİP'nin 21. kuruluş yıldönümü etkinliğinde yapılan konuşma... Ara başlıklar yayın aşamasında konulmuştur.)

DEĞERLİ DOSTLAR, YOLDAŞLAR,

Partimiz için büyük önem taşıyan iki anlamlı yıldönümünü; Ekim Devrimi'nin 102'nci, partimizin kuruluşunun 21'inci yılını kutlama etkinliğinde yine bir aradayız. Bu anlamlı günde coşumuzu paylaşarak gecemizi onurlandıran tüm dost ve yoldaşlarımızı, partimiz adına içten devrimci duygularla selamlıyorum.

"Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!" gecesine hoş geldiniz!

SORUNLARIN ÇÖZÜM ANAHTARI

"Sınıfa karşı sınıf!" TKİP VI. Kongresi'nin ana şiarıdır. Kamuoyuna açıklanan Bildirgesi'nin de başlığıdır. TKİP VI. Kongresi, bu şiarı toplandığı dönemin Türkiye'si üzerinden gerekçelendirmiştir. Gerçekte ise bu şiar, günümüz dünyasında insanlığın ezici bölümünün acısını çektiği tüm toplumsal, siyasal ve kültürel sorunların çözüm anahtarı da saklıdır.

İnsanlığa acı veren tüm sorunların, sömürünün ve toplumsal eşitsizliklerin, işsizliğin ve yoksulluğun, baskı ve terörün, faşizmin ve ırkçılığın, militarizmin ve savaşların, cinsel, ulusal ve mezhepsel ezilmeleşimin, çevresel ve kültürel yıkımın, ve daha saymakla bitmez nice sorunun temelinde kapitalist dünya düzeni var. Bu düzenin egemen sınıfı olarak burjuvazi, onun sınıf egemenliği sistemi var. Bu düzen yıkılmadıkça, burjuva sınıf egemenliği alt edilmedikçe bu sorunların hiçbirisi çözülmeyecektir, çözülemeyecektir. Kapitalizmin tüm tarihinin ve özel olarak da 20. yüzyılın tüm tarihsel deneyiminin kanıtlandığı en temel gerçek budur.

Kapitalist toplum düzeninde bu sınıfın karşısındaki temel sınıf işçi sınıfıdır. Kapitalist toplum düzeninin tarihsel alternatifi sosyalizmdir ve sosyalizmi ise işçi sınıfı temsil etmektedir. Bu onun kapitalist toplum içindeki özel yerinden, kapitalist üretim sürecindeki çok özel konumundan gelmektedir.

Burjuva ideologları, burjuva propagandası, burjuva liberalleri, sosyalizm döneçleri, bu sınıfın kapitalist toplumdaki özel yerini gittikçe kaybetmekte olduğunu söylüyorlar bize. Günümüz dünya-

Önemli ve tayin edici olan, dünya ölçüsünde yaklaşmakta olan yeni devrimler dönemine çözücü halkadan tutarak hazırlanabilmektedir. "Sınıfa karşı sınıf!" şiarının derin tarihsel devrimci anlamı aynı zamanda buradadır. Bu nedenledir ki, biz komünistler, bu şiarı aynı zamanda, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarının bütünlüğü içinde anlamlandırıyoruz.

sına ilişkin gerçekler ise bu sınıfın dünya ölçüsünde milyarları bulan bir güce ulaştığını gösteriyor. En gelişmiş kapitalist ülkeleri, Avrupa'yı ve Kuzey Amerika'yı bir yana koyuyoruz. 20. yüzyılın ilk yarısının bir dizi geri ülkesi, bugünün birer işçi sınıfı denizidirler. Brezilya'dan Çin'e, Meksika'dan Rusya'ya, Mısır'dan Hindistan'a, Türkiye'den Güney Kore'ye, Güney Afrika'dan Endonezya'ya kadar bu böyle. Yalnızca Çin'de 200 milyonu aşkın sanayi proleterleri var. Yalnızca Hindistan'da bir seferde 150 milyon işçi genel greve gidebilmektedir.

İşçi sınıfının gücü salt sayısal oranından değil, fakat tam da kapitalist üretim sürecinin kalbinde durmasından gelir. Ama yine de son elli yılda sayısal olarak işçi sınıfının yaşadığı gelişme tüm tahminlerin ötesindedir. Evet, son elli yılda ve yalnızca sanayi işçi sınıfı, tam beş kat büyümüştür. 200 milyondan bir milyara çıkmıştır. Yineliyoruz bu rakamlar yalnızca sanayi işçileri içindir. Geniş anlamıyla işçi sınıfının sayısal gücü, bu rakamı katlayarak aşmaktadır.

Tüm sorunların kaynağını oluşturan

kapitalist toplum düzenini işte bu sınıf yıkacaktır. Kapitalist sınıf egemenliğini işte bu sınıf, işçi sınıfı alt edecektir. "Sınıfa karşı sınıf!" hem bu tarihsel-toplumsal gerçeğin bir ifadesidir. Hem de biz sınıf devrimcileri için bir tarihsel görev çağrısıdır. Bu, sınıfın karşısına sınıfı, egemen burjuvazinin karşısına işçi sınıfını çıkarmak tarihsel ve güncel görevidir.

KİTLE HAREKETLERİ DÖNEMİ VE İŞÇİ SINIFI EKSENİ

Dünyamız halen büyük toplumsal-siyasal çalkantılar içindedir. Tarihin yeni bir dönemi çoktan başlamıştır. Bunalımlar ve savaşlarla kendini çoktan duyurmuş bir dönemdir bu. Her zaman olduğu gibi buna sınıf mücadeleleri, kitle hareketleri, halk isyanları ve giderek devrimler eşlik edecektir. Sonu gelmeyen kitle hareketleri ve halk isyanları günümüz dünyasının temel bir gerçeğidir. Bunu görmek için şu günlerin dünyasına şöyle bir göz atmak bile yeterlidir. Kitleler dünyanın dört bir yanında sokaklara çıkıyor, eylemler bir dizi ülkede halk isyanları boyutlarına ula-

şıyor. Ve ülkeden ülkeye bunların sonu gelmiyor, gelmeyecektir de. Bin bir biçimiyle sınıf mücadeleleri, kitle hareketleri, halk isyanları devam edecek, büyüyecek, yayılacaktır.

Bunu biz TKİP'li komünistler, erken bir tarihte, neredeyse yirmi yıl önceden saptadık. Bir dizi maddi veriden hareketle, dünya ölçüsünde kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının yeni bir döneminin başladığının altını çizdik. O zamandan beri belirli aralıklarla ve her seferinde dünyanın bir başka bölgesinde emekçilerin ve halkların ayağa kalkışına tanıklık ediyoruz. Latin Amerika'daki büyük kaynaşmaları gördük. Asya'daki işçi sınıfı mücadelelerini gördük, Ortadoğu'daki büyük ayağa kalkışları, Tunus ve Mısır isyanlarını, daha yakın zamanlarda Sudan ve Cezayir isyanlarını gördük. Şu günlerde ise Latin Amerika'da Şili ve Ekvator'u, Ortadoğu'da Lübnan, Irak ve İran'ı görüyoruz. Dünya ölçüsünde çevresel yıkıma ve iklim krizine karşı ayağa kalkın gençlik yığınlarını, cinsel ezilmeleşim ve eşitsizliğe başkaldıran kadın kitlelerini görüyoruz. Partimizin tespiti geride kalan yirmi yılın

sayısız olayları ile çoktan doğrulanmıştır. Yalnızca bunalımlar ve savaşlarla değil, kitle hareketleri ve halk isyanlarıyla da belirlenen yeni bir tarihsel dönemin içindedir.

Ama henüz bir devrimler dönemi içinde değiliz. Son yirmi yılın bu sayısız halk isyanının hiçbirini devrime varamamış, devrim düzeyine ulaşamamıştır. Her gerçek devrim bir sınıfın öteki bir sınıfı alt etmesi, iktidar düzeyinde onun yerine geçmesidir. Oysa yaşanan halk isyanlarında bu tür bir köklü devrimci değişimi göremiyoruz. Çoğu durumda, sınıf iktidarı değişimini bir yana koyalım, diktatörlükler bile olaylar öncesi kurumsal yapılarıyla yerli yerinde kalıyorlar. Diktatörler gidiyor, pek az değişiklikle diktatörlükler sürüyor.

Bu bizi yeniden "Sınıfa karşı sınıf!" şiarının tarihsel-toplumsal anlamına ve çok özel önemine getiriyor. Günümüzün dünyasının büyük toplumsal çalkantılarında halen eksik olan işçi sınıfı ekseni ve önderliğidir. İşçi sınıfının öne çıkıp bu hareketlerin öncü ve temel gücü olarak hareket etmeyi henüz başaramamıştır. Bu başarısızlığına da bütün bu toplumsal patlamalar hep belli dar sınırlar içinde kalacak, ya ezilecek, ya kendiliğinden sönmülenecek ya da egemen sınıf kliklerinden biri tarafından kullanılacaktır. Mısır'da Amerikancı Sisi kliğinin yapmayı başardığı gibi.

SERMAYE İKTİDARININ BÖLGESEL SUÇLARI VE DEVRİMCİ SORUMLULUKLAR

Biz Türkiyeli devrimciler anlaşılır nedenlerle Türkiye'deki ve bölgedeki Kürt sorununa ve Kürt halkının bitmeyen acılarına özel bir ilgi gösteriyoruz. Kürtlerin meşru demokratik hakları ve kazanımları konusunda özel bir hassasiyet gösteriyoruz. Bunu yok etmeye yönelik kirli hesapların ve savaşların karşısına dikiliyoruz. Biz Türkiyeli devrimcileriz ve bu özel ilgi, bu hassasiyet, bu tereddütsüz sahipleniş bizim için gereklidir. Kürt halkı üzerindeki sömürgeci köleliğin, Kürt halkının kazanımlarına yönelik kirli hesapların, müdahalelerin ve savaşların en dolaysız sorumlularının başında Türk burjuvazisi, onun sınıf iktidarı bulunduğu için, bu bizim payımıza vazgeçilmez bir görevdir.

Bununla birlikte, bu bize tüm Ortadoğu'nun acılar içinde olduğu gerçeğini unutturmamalıdır. Filistin'den Sudan'a, Suriye'den Yemen'e, Irak'tan Libya'ya kadar bu böyledir. Kaldı ki bir bütün olarak Ortadoğu halklarının yaşadığı bu acıların baş sorumlularından biri yine Türk burjuvazisi ve devletidir. Suriye, Libya ve Irak'ta yaşananlarda bu en dolaysız biçimde böyledir. Türk burjuvazisi ve devleti, ikinci emperyalist dünya savaşı son-

rasından beri bölgede emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindedir. Emperyalistler arası güç dengelerinin sağladığı bazı sefil manevralara rağmen, hala da böyledir. Hala da bölgede emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindedir.

Ortadoğu bir halklar, kültürler, dinler, mezhepler mozağidir. Bu toplumsal-kültürel doku emperyalizmin, siyonizmin ve bölge gericiliğinin etnik, dini, mezhepsel ve kültürel çatışmaları kışkırtmasına, böylece halkları bölüp parçalamasına uygun bir zemin oluşturmaktadır. Bunun panzehiri birleştirici bir eksenidir. Bu eksen bir kez daha her ülkedeki işçi sınıfıdır. Yazık ki on yıllardır iktisadi, toplumsal ve kültürel yıkımlar içindeki bir dizi ülke, bunu başarabilecek toplumsal güçte bir işçi sınıfının varlığından bile yoksundur. Ama bölge düzeyinde bu işçi sınıfı vardır. Türkiye, Mısır ve İran bunun başlıca örnekleridir. Ortadoğu'da halkların acı ve yıkımlardan kurtulabilmesi, bu üç önemli ülkedeki işçi sınıfının ortaya koyabileceği tarihsel devrimci inisiyatifle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bu olmadığı sürece Ortadoğu halklarının yaşadığı yıkımlar ve acılar sürecektir.

İnsanların, insan gruplarının, acılar ve yoksunluklar içindeki halkların, anlaşılır nedenlerle genellikle kısa dönemli çözümler istediklerini ve beklediklerini biliyoruz. Ama yazık ki yaşadıkları sorunların kısa dönemli çözümleri yoktur. Bu tür beklentiler ve arayışlar, döne döne hayal kırıklıkları ile sonuçlanacaktır. Bu nedenle önemli ve tayin edici olan, dünya ölçüsünde yaklaşmakta olan yeni devrimler dönemine çözücü halkadan tutarak hazırlanabilmektir. "Sınıfa karşı sınıf!" şiarının derin tarihsel devrimci anlamı aynı zamanda buradadır. Bu nedenledir ki, biz komünistler, bu şiarı aynı zamanda, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarının bütünlüğü içinde anlamlandırıyoruz. Nitekim, dile getirmiş bulunduğumuz gibi, sınıfa karşı sınıf olmadan, düzene karşı devrim de olmuyor. Ulusal, cinsel ve çevresel sorunlar da içinde tüm temel toplumsal sorunların asıl kaynağı olan kapitalizm yıkılmıyor. Bu aynı sorunların biricik çözüm zemini olan sosyalizme ulaşamıyoruz.

Bu, 102. yılını kutlamakta olduğumuz Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden tarihe ve bugüne, dolayısıyla bize kalan en büyük derstir aynı zamanda.

21. Kuruluş yıldönümünü kutladığımız TKİP'nin varlık nedeni de budur.

Hepinizi devrimci duygularla bir kez daha selamlıyorum...

Yaşasın partimiz TKİP!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

(tkip.org'dan alınmıştır...)

Parti örgütlerinden 21. yıl etkinliğine mesajlar...

"Sınıfa devrime kazanma görevine yükleniyoruz"

Sevgili dostlar ve yoldaşlar,

Ekim Devrimi'nin 102'nci, partimizin kuruluşunun 21'inci yılı vesilesiyle düzenlenen etkinliği ve tüm katılımcıları en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Bu yıl aynı zamanda Alaattin yoldaşımızın faşist tetikçiler tarafından katledilişinin üzerinden 10. yıl geçmiş bulunuyor. Partimizin harcında önemli bir katkısı olan Alaattin yoldaş şahsında tüm parti ve devrim şehitlerimizin önünde saygı ile eğiliyoruz.

Partimizin kuruluşu emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı Türkiye topraklarında yükseltilmiş bir bayrak, bir kavga çağrısıdır. Bu bayrak 21 yıldır şanlı bu topraklarda dalgalanmaktadır. Partimiz proletaryanın devrimci iktidarının bu topraklardaki adı ve geleceğin dünyasını yaratma mücadelesinin Türkiye'deki temsilcisidir. Bunu marksist-leninist dünya görüşü, ilkeli duruşu ve kavga kararlılığı ile defalarca göstermiştir. Partimiz büyük sınavlardan geçmiş ve geleceğin, prole-

taryayı partiye kazanmakla güvenceye alınacağı konusunda en ufak bir tereddüt yaşamamış, bu uğurda her türlü bedeli ödemiştir. Sınıf ve kitle hareketinin dibe vurduğu, devrimcilik iddiasında olan herkesin sınıftan maddi olarak koptuğu ve işçi sınıfına sırtını döndüğü zamanlarda sınıf devrimciliğini inşa ettik ve bu zeminde yol yürüdük.

Dünyada yaşanan çok yönlü krizin etkileri ülkemizde ağır biçimde yaşanıyor. Buna gericilik iktidarın kendine özgü kriz dinamikleri eklenince daha ağır bir tablo ortaya çıkıyor. Sermaye iktidarı AKP sosyal, siyasal, ekonomik, kültürel vb. alanlarda yaşanan krize karşı güçlü tepkilerin gelişmesinin önünü kesmek için en ağır saldırıları hayata geçiriyor. Toplumsal muhalefetin her kesimi bu saldırıların muhatabı durumunda. Böylece işçi ve emekçilerin tepkisini bastırma ve kontrol altında tutmaya çalışıyorlar. Sermayenin gericilik-faşist iktidarının hayata geçirdiği her türlü baskı, katliam ve saldırılara rağmen tabanda birikmiş tepki yolunu arıyor ve buldukça kendini dışa vuruyor. Bugün için parçalı ve sınırlı olan bu tepkilerin öncü sarsıntılar olduğu açıktır ve bunlar

büyük patlamaların ilk adımlarıdır.

Partimiz bu gerçekliğin farkındadır ve kitlelerin öfkesini devrimci kanallara akıtmak için hazırlanmaktadır. Bunun en önemli ayağını ise sınıfı devrimleştirmek, ileri çıkan unsurlarını parti saflarına kazanmak oluşturuyor. İstanbul gibi büyük bir metropolde bunu güçlü biçimde başarmanın ülkenin geleceğini belirlemek olacağına farkındayız. Böylesi bir tarihsel ve sınıfsal sorumluluğun yükü omuzlarımızdadır. Hiç kuşku duymuyoruz ki yakın gelecekte partimizin bayrağı İstanbul'da ve tüm ülkede daha yükseklere çekilecektir.

Dostlar, yoldaşlar,

Gerçek anlamda öncü işçi kuşağının olmadığı bir dönemde partimiz toplumun sınıfsal kimliği en fazla yıpratılmış kesimine sınıf bilinci ve kimliği kazandırma konusunda kendi imkânları ölçüsünde önemli bir mesafe almıştır. Partimizin böyle bir görevle neredeyse tek başına karşı karşıya kalması fazlasıyla zorlayıcı olmuştur. Fakat bu alanda aldığı mesafeler geleceği kazanmak adına önemli adımlardır. Bundan sonraki aşama sınıf ve mücadele bilinci kazanmış işçi bölüklerini öncüleştirmek ve parti saflarına örgütlü devrimciler olarak kazanmaktır. Bu görevi başarmak partimize, sınıfımıza, dünya halklarına karşı boynumuzun borcudur.

Partimizin 21. yılında gerçekleştirilen etkinlik vesilesiyle bu görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getireceğimizi bir kere daha ilan ediyoruz. Bilinçli işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları tarihsel görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmek için devrimin partisi saflarında birleşmeye çağırıyoruz.

Tüm dost ve yoldaşlarımızı bir kez daha selamlıyor, emeği geçen herkese saygılarımızı sunuyoruz.

Yeni Ekimler yolunda selam olsun TKİP'nin 21.yılına!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP İSTANBUL İL KOMİTESİ

“Saldırıları karşısında yılmadık, yılmayacağız”

Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar, Ekim Devrimi'nin 102., partimiz TKİP'nin kuruluşunun 21. yılında “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!” şiarıyla düzenlediğiniz etkinliği en içten devrimci duygularla ve yoldaşça selamlıyoruz.

Dünyada emperyalist saldırganlığın ve kapitalist sömürünün her geçen gün yoğunlaştığı önemli bir dönemden geçiyoruz. Türkiye'de bu çürümüş sömürü düzenini ayakta tutabilmek için kapitalistler AKP iktidarından medet umuyorlar. Sermayenin demir yumruğu olan

dinci-gerici AKP, Türkiye'de politikalarını hayata geçirmek için, başta işçi ve emekçiler üzere toplumun birçok kesimine fütursuzca saldırıyor. Bunun için her gün yeni saldırı politikaları, katliamlar, operasyonlar ile gözaltılar ve tutuklamalarla karşılaşıyoruz. İşçi ve emekçilerin en ufak hak arama mücadelesine bile tahammüllerinin olmadığı, devlet terörü ve baskılar ile sergilenmektedir. Toplumun en ileri kesimleri olan devrimci ve ilerici güçlere yönelik bir süre avı başlatılmış ve göz açtırılmak istenmemektedir.

Trakya'dan komünistler olarak yakın zamanda bu saldırılarla karşı karşıya kaldık. Trakya'da devrimci sınıf mücadelesini geliştirme çabamız engellenmek istendi. Ancak bizler Türkiye'deki sosyalist devrimin tek temsilcisi olan partimizin direniş geleneğini sürdürüyor ve her türlü baskıya ve tutuklamalara rağmen mücadelemizi yükseltiyoruz. Devrimci sınıf mücadelesini Trakya'da güçlendirmeye devam ediyoruz ve edeceğiz.

Bizler Denizlerden, Mahirlerden, Habip'ten, Ümit'ten, Hatice'den, Alaattin'den devraldığımız kıvılcık bayrağımıza leke sürdürtmeyeceğiz. Bunun için de her türlü bedeli ödemeye hazırız. Bu sömürü ve baskı düzeninin, partisiyle kaynaşmış işçi sınıfının doğrudan eylemiyle tarihe gömüleceğine sonsuz inanç duyuyoruz. Sizlerin de bu inançla davranarak canla başla çalıştığınızı çok iyi biliyoruz.

“Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!” şiarıyla düzenlediğiniz etkinliğin başarılı geçmesini dileklerimizle, sizleri

bir kez daha selamlıyoruz. “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla yola çıkan komünistler olarak o günler gelene kadar asla yılmayacağız ve “Yeni Ekimleri yaratacağız!” diyoruz.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TRAKYA'DAN KOMÜNİSTLER

“Türkiye'nin devrimci geleceğinin bayrağını taşıyoruz”

Merhaba yoldaşlar,

Ekim Devrimi'nin 102., Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin kuruluşunun 21. yılını kutlamak üzere düzenlediğiniz “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!” gecesini Genç Komünistler olarak tüm coşkumuzla selamlıyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı krizin faturasını emekçilere ödetmek için her koldan saldırmaktadır. Emperyalist savaş ve işgaller, doğanın-çevrenin yağmalanması, her türlü canlılığın katledilmesi, sosyal saldırılar; bunların yansıması olarak açlık, işsizlik, yoksulluk ve toplumsal çürüme... Türkiye'de giderek yaygınlaşan intiharlar, toplumsal çürümenin geldiği boyutu, uçurumun kenarındaki Türkiye toplumunu göstermektedir.

Buna rağmen dünyanın her yerinde biriken toplumsal öfke dışa yansıyor. Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya, Asya'dan Afrika'ya dünyanın dört bir yanında

halklar kendilerine dayatılan sefalet ve yoksulluk koşullarına, savaşların yarattığı yıkıma karşı meydanlara çıkıyorlar. Kadınlar bu mücadelenin en ön saflarında yer alıyor. Gençlik gezegene sahip çıkma çağrısı yükseltiyor. Bu süreçte direnmek, yaşam hakkımızdan ekonomik-sosyal haklara her türlü kazanılmış haklarımıza sahip çıkmak, “sınıfa karşı sınıf” eksenini sosyalizm çağrısını yükseltmek insanlığın kurtuluşu için yolun açılışıdır.

21. yılında partimizin çağrısının bizlere gösterdiği yol devrimci bir gençlik hareketi yaratmak sorumluluğunu yerine getirmektir. Güçlü bir komünist gençlik örgütünü yaratmak bu sorumluluğun en önemli parçasıdır. TKİP geleceğin çağrısını taşıyor. Gelecek ise her yerde gençliğinindir. Genç Komünistler olarak gençlik içinde, Türkiye'nin devrimci geleceğinin güvencesi partimizin bayrağını taşıyoruz.

Biliyoruz ki işçi sınıfının devrimci programı bir bayrak olarak işçi sınıfının elinde dalgalanacaktır. Bu bayrak Sinan yoldaş gibi devrimci hareketin 50 yıllık çınarının sabrı ve sağlam kökleri üzerinde yükselmiştir.

Alaattin, Habip ve Hatice yoldaşlar gibi sınıf bilinçli proleterlerin emekleri ile yücelmiştir. Ümit yoldaş gibi gençliğin dinamizmini taşımıştır. Bundan kaynaklı biliyoruz ki “gelecek mutlak bizimdir!”

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

GENÇ KOMÜNİSTLER

(tkip.org'dan alınmıştır...)

Almanya'da coşkulu parti ve devrim gecesi

Yurtdışında komünistlerin geleneksel parti ve devrim gecesi, devrimci bir atmosferde ve başarıyla gerçekleştirildi. Merkezi gece için, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!" şiarıyla, yaklaşık iki aya yayılan bir hazırlık faaliyeti yürütüldü. Gecenin programı, konuşma, sinevizyon ve Pınar Aydınlar dışında esasta genç komünistlerin kültürel-sanatsal ürünleriyle oluşturuldu. Bir yandan gecenin programı hazırlanırken, bir yandan da afiş, bildiri/çağrı gibi materyallerin kullanımı, ev ziyaretleri ve bilet satışıyla, kimi kentlerde taraftar toplantılarıyla kit- le çalışması yürütüldü.

Her yıl olduğu gibi etkinlik salonu gecenin temasına uygun bir sahne pankartının yanı sıra, partinin çeşitli konularda ki temel şiarlarının yer aldığı çok sayıda pankart, devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşen devrimcilerin resimleri ve parti bayraklarıyla donatıldı. Yerellerin kolektif emeğiyle hazırlanmış olan yiyecek-içecek standının dışında, BİR-KAR, , Revolutionärer Jugendbund (Avrupa DGB), PiA (Enternasyonal EKK), Partizan (Yeni Demokrasi), Halkın Günlüğü, Partizan (Özgür Gelecek), Trotz Alledem'in kitap-dergi standları açıldı.

Etkinliği izlemek için gelenlerin yerlerini almalarının ardından, saat 17.30'da etkinliğin açılışı yapıldı. Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamına ve etkisine, komünistlerin "Yeni Ekimler için ileri!" şiarı ve EKİM ismiyle yola çıktıklarına vurguyla başlayan açılış-selamlama konuşmasında, "Biri bitmeden öteki başlayan ve dalga dalga yayılarak dünyanın hemen her tarafında büyük etkiler ve yankılar yaratan işçi direnişleri, grev ve genel grevler, çeşitli biçimde kitle hareketleri ve halk isyanları"nın gelmesi kaçınılmaz olan büyük toplumsal devrimlerin öncü sarsıntıları olduğuna işaret edildi. Yeni Ekimler'in insanlık için bir kez daha yegâne seçenek haline geleceği belirtilerek, etkinliğe katılanlar selamlandı.

Dünyada ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler anısına, Enternasyonal marşı eşliğinde yapılan 1 dakikalık saygı duruşu sonrasında etkinlik programına geçildi. Programda ilk olarak Gençlik Korosu sahne aldı. Farklı dillerde şarkı, türkü ve marşları coşkuyla seslendiren Gençlik Korosu, sık sık alkışlarla karşılandı ve "Gençlik ge-

lecek, gelecek sosyalizm!" şiarıyla uğurlandı.

İkinci olarak, parti adına konuşmayı yapması için, parti temsilcisi kürsüye davet edildi. Selamlamanın ardından, "Sınıfa karşı sınıf!" şiarının TKİP VI. Kongresi'nin ana şiarı olduğunun hatırlatılmasıyla başlayan konuşmada, bu şiarın tarihsel ve güncel muhtevası ve anlamı irdelendi. Kapitalist toplumda işçi sınıfının özel tarihsel rolüne vurgular içeren konuşma, günümüz dünyasında işçi sınıfına dair temel gerçeklerin sıralanmasıyla sürdü. Yeni dönemdeki kitle hareketleri ve halk isyanları tablosuyla ilişkisi içinde, halen eksik olan işçi sınıfı eksenini ve önderliğinin belirleyici öneminde vurgu yapıldı. Türkiyeli devrimcilerin Kürt sorunu konusundaki hassasiyetlerinin gerçekleştirilmesiyle devam eden konuşmada, öte yandan tüm bölge halklarına karşı devrimci sorumluluklara, Türk burjuvazisi ve devletin bölge halklarına yaşatılan acılardaki dolaysız sorumluluğuyla ilişkilendirilerek işaret edildi. Kitle tarafından büyük bir dikkatle dinlenen parti konuşması, "Yaşasın partimiz TKİP!" sloganıyla karşılandı.

Etkinlik programı, "Ve dövüşebilirim... Doğru bulduğum, haklı bulduğum, güzel bulduğum her şey ve herkes için. Yaşam başım buna engel değil!" sözleriyle sahneye davet edilen, Kızıl Afacanlar çocuk grubunun şiiir dinletisiyle sürdü. Nazım Hikmet, Aziz Nesin ve Bertolt Brecht'ten çocuklara dair şiiirleri, henüz ilk gençlik çağlarındaki iki gencin gitar ve müzik klavyesiyle yaptıkları ezgiler eşliğinde

Almanca ve Türkçe sunan Kızıl Afacanlar, sık sık kilenin coşkulu alkışlarını topladılar. Özellikle en sona bıraktıkları ve kendi yazmış oldukları "Gelecek Biziz" şiiiri coşkuyu doruğa çıkardı.

Kızıl Afacanlar'dan sonra sahne KPD-Wideraufbau müzik grubuna bırakıldı. Grubun salon boyunca sahneye törensel yürüyüşü kitle tarafından heyecan ve alkışlarla karşılandı. Grup, sahnede Türkçe özetleriyle Almanca ajitasyonlar eşliğinde sergilediği performansla da geceye farklı bir renk kattı. KPD-Yeniden İnşa grubu "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganıyla sahneden ayrıldı.

Programın ilk yarısı, Trakya'dan komünistlerin mesajı ve yakın dönemde DEV-TEKSTİ'le operasyonla hukuksuzca tutuklanıp hapse konulmuş işçi ve devrimcilere dair BİR-KAR'ın dayanışma açıklaması ve destek çağrısıyla sona erdi.

Yarım saatlik aranın ardından, sinevizyon gösterimiyle ikinci bölüme geçildi. Emperyalist-kapitalist barbarlığın somut olgular ve verilerle çarpıcı teşirini yapan, yeni dönem sınıf ve kitle hareketleri dalgasını özetleyen, "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" şiarının güncelliğini işleyen sinevizyon büyük bir dikkatle izlendi ve beğeni topladı.

Paris'ten BİR-KAR emekçisinin kısa müzik dinletisinin sonrasında, sahne Frankfurt'tan genç komünistlerin oluşturduğu tiyatro grubuna bırakıldı. Gençlerin tiyatral şiiir gösterisi, gerek seçilen anlamlı şiiirler gerek sunum biçimiyle, kitle tarafından büyük beğeniyle karşı-

landı, sık sık coşkulu alkışlar aldı. Salon bir kez daha "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" şiarıyla uğurladı gençleri.

Gecede son olarak, "Anadolu halklarının, sevinçlerini, sevdalarını, özlemlerini, acılarını, öfkelerini harmanladıkları ezgileriyle sanatçı dostumuz Pınar Aydınları sahneye davet ediyoruz" anonsuyla, sahne Pınar Aydınlar'a bırakıldı. Tarzıyla ve sesiyle olduğu kadar, girişteki selamlaması ve seslendirdiği parçaların aralarında verdiği devrimci mesajlarla da kitlenin büyük beğenisini toplayan Pınar Aydınlar, gecenin coşkulu halaylarla noktalanmasını sağlayacak bir dinleti sundu.

Wuppertal'da düzenlenen etkinliğe MLPD, TKP/ML, MKP, TKİP İstanbul İl Komitesi, Genç komünistler, Trakya'dan komünistler ve PiA tarafından sunulmuş olan mesajlar ise program akışına uygun yerlerde okundu. Salon atmosferinden teknik organizasyonuna, gençlik güçlerinin başarıyla gerçekleştirdikleri moderasyondan kültürel-sanatsal ürünlere, gençliğin dinamizmini taşıyan programıyla her bakımdan övgü toplayan, baştan sona devrimci bir atmosferde geçen, politik mesajlarını güçlü bir şekilde veren "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim" etkinliği, "Coşkuymuzu ve inancımızı bizimle paylaşmaya gelen herkese teşekkür ediyor, devrim ve sosyalizm mücadelesinde omuz omuza yürüyeceğimiz ve daha nice etkinliklerde bir arada olacağız inancıyla hoşça kalın diyoruz" sözleriyle sona erdi.

Engels'in 200. doğum yılı...

2020 Friedrich Engels Yılı!

A. Eren

"Sınıf bilinçli proleterlerin yaşadığı ve mücadele ettiği her yerde o anılacaktır!"
W. Liebknecht

28 Kasım 1820'de doğan Friedrich Engels 5 Ağustos 1895'de öldü. Onun yaşadığı yüzyılda kapitalist üretim tarzı hızlı bir gelişme yaşamış, burjuvazinin egemenliği kelimenin gerçek anlamıyla zafer kazanmıştı. Buna paralel olarak işçi sınıfı hareketi de tarih sahnesine çıkmıştı. Engels son nefesine kadar bu sınıfa aitti.

Engels'in 200. doğum gününü anmak için 2020 yılına odaklanılmış bulunuyor. Marx'ın doğumunun 200. yılında olduğu gibi bilimsel sosyalizmin yaratıcısı Engels de dünyanın birçok yerinde aynı coşkuy-la anılacak.

"İKİ İNSAN TEK YAŞAM"

Engels'in adının Karl Marx ile birlikte anılması tartışmasızdır.

Marx'ın kızı Eleonore her ikisinin de yaşamın ateşi dışında kalan teorisyenler olmadıklarının altını çizer: "Gerçekten bu iki insan, işçi yaşantısından uzak ve ayrılmış halde yasayan entelektüel önderler, teorikler, filozoflar olmakla yetinmediler; genelkurmayını oluşturdukları bu devrimin neferleri olarak mücadelede her zaman ön safta yerlerini aldılar."

Paul Lafargue ise, "Yaşamları içiçeydi, denilebilir ki iki insanın tek yaşamı vardı" der.

MARX'SIZ GEÇEN 12 YIL

Engels tam 12 yıl, yanında Marx olmadan, işçi hareketinin önündeki sorunlara sadece teorik değil, pratik müdahalelerde de bulunmaya devam etti. Uluslararası işçi hareketinin tüm örgütlü güçlerinin başvurduğu, görüşlerini ve tavsiyelerini almaya çalıştığı kişi oldu. Ama o, "Marx görseydi", "Marx yaşasaydı", "bu onun eseri" diyerek, her defasında Marx'ın rolünün altını kalınca çizdi.

28 Kasım 1890'da Engels'in 70. doğum günüdür. Dünyanın birçok ülkesinden kendisine yönelik sevgi ve saygı ifadeleriyle dolu mektuplar alır. Doğum günü vesilesiyle değişik ülkelerdeki sosyal demokrat hareketin basınında Engels'in hayatı ve mücadelesine ilişkin yazılar, makaleler, şiirler vb. yayımlanır. Engels Almanya, Avusturya ve Macaristan'daki parti gazetelerinin redaksiyonla-

rına mektup yazarak, yeniden ve yeniden Marx'ın rolünü vurgular ve benden başka bu gerçeği kimse bilemez der. Gönderilen çelenklerin Marx'ın mezarının üzerine konulması ricasında bulunur.

1893'te Avrupa seyahatine çıkar. II. Enternasyonal'in Zürih Kongresi'ne katıldıktan sonra Viyana ve Berlin'de sosyal demokrat partiler tarafından organize edilen işçi toplantılarına katılır. Viyana'daki coşkulu karşılama karşısında, "ne yazık ki bu sevgi selinin gösterilmesi gereken kişi Marx'tır, bu da benim kadehim" diyerek üzüntüsünü ifade eder.

"BİREYLER DEĞİL ASLOLAN PROLETARYANIN DEVRİMCİ DAVASIDIR"

Engels yoldaşları ve dostlarına her zaman, proletarya hareketinin merkezinde kişilerin değil devrim davasının olması gerektiği uyarısında bulunmuştu. Proletaryanın egemen burjuvazi tarafından yoksulluğa, cehalete, sömürüye mahkûm edilmesine yolaçan toplumsal temeli tasfiye etmenin asıl gündemi oluşturması gerektiği üzerinde titizlikle durmuştur. Asloğan işçi sınıfı davasıdır, kişiler ondan sonra gelmelidir.

1891 yılında 71. doğum gününü kutlamak isteyen Londra İşçi Korosunun hazırlıklarına ilişkin şunları yazar: "Marx ve ben kişilere odaklı her türlü resmi kutlamalardan, gösterilerden, eğer büyük bir amaca hizmet etmiyorsa, uzak durduk. Özellikle de hayatta olduğumuz dönemde yapılan kutlamalardan! Beni onurlandırmak üzere böyle bir hazırlık yapıldığını önceden duysaydım, zamanında korodaki yoldaşlara en içten teşekkürlerimi iletterek bundan vazgeçmelerini isterdim."

Engels'in kişiler odaklı övgülere karşı ne kadar hassas olduğu Zürih'te ya-

şayan Plehanov'a yazdığı mektuptan da anlaşılmaktadır. Plehanov 16 Mayıs 1894 Engels'e "Cher maitre" (Saygıdeğer usta) diye başlayan bir mektup kaleme alır. Engels yanıtında, bunun ilkelere ters düşen bir yaklaşım olduğunu belirtir. "Benim sevgili Plehanov'um, öncelikle bana "meister" (usta) diyerek hitap etme zahmetine girmeyiniz. Benim adım kısaca Engels'tir." der

"15 ŞUBAT 2020 - 20 ŞUBAT 2021 ENGELS YILI"

Friedrich Engels'in dünyaya geldiği kent olan Wuppertal üç yıldır, tarihinin en ünlü "çocuğu"nun 200. yılını kutlama hazırlıklarını yapıyor. "15 Şubat 2020-20 Şubat 2021 Engels yılı" yüzden fazla etkinlikle kutlanacak. Değişik içerikte toplantılar, bilimsel kongreler, sergiler, Engels'in hayatından kesitler bir yıl boyunca gündemi oluşturacak. Bunun için Alman hükümeti ve eyalet yönetimi 3 milyon Euro'luk bir bütçe ayırmış bulunuyor. Düzenlenecek etkinliklerin doruk noktası 28 Kasım 2020, yani Engels'in 200. doğum günü olacak. Engels ailesinin restore edilen villası o gün kamuoyuna açılacak. Kısacası, "Engels Yılı" bir yıl boyunca Wuppertal ve Kuzey Ren Vestfalya için bir "pazarlama atraksiyonu" olarak kullanılacak. Başta Çin olmak üzere dünyanın birçok bölgesinden yoğun bir ilgi olacağı düşünülüyor. Bu ilgiyi gözetken eyalet hükümeti başbakanı Armin Laschet (CDU/Hristiyan Demokrat Partisi) hazırlıkların hamiliğine soyunmuş bulunuyor.

Öte yandan, 200. yıl vesilesiyle Almanya başta olmak üzere dünyanın pek çok yerinde Engels'in temelde fikirleri üzerinden anılacağı, mücadele ettiği işçi sınıfının devrimci davasının sorunlarının farklı yönleriyle tartışılacağı etkinlikler

de düzenlenecektir, tıpkı Marx'ın 200. yılı etkinlikleri gibi...

"BUNLAR GERÇEK İNSANLARDIR!"

İşçi sınıfının kurtuluş davasının yılmaz savaçısını, bilimsel sosyalizm öğretisinin yaratıcılarından birini 200. yılında anmanın önemi yeterince açık. Engels'in eserleri akademik tahliller değildir. İşçi sınıfının kapitalist toplum düzenini tasfiye ederek, sınıfsız bir toplum yaratma çabasının bilimsel olarak aydınlatılmasıdır.

Dünya devrimci işçi hareketi Marx ve Engels'in kaleminden çıkan "Komünist Manifesto"nun ilkeleri üzerinde yükselir.

Ocak 1917'de Lenin Innesa Armand'a şunları yazar: "Engels'in 'Konut sorunu'nu bir daha okudum. Tanıyor musunuz? Muhteşem! Hala Marx ve Engels'in 'aşığıyım' ve onlara yapılan en ufak bir hareketi sakın şekilde kabul etmem mümkün değildir. Hayır, bunlar gerçek insanlardır! Onlardan öğrenmek gerekiyor! Bu zemini hiçbir zaman terk etmemeliyiz. Bu zemini hem sosyal şovenistler hem de Kautskyler terk etti."

Marksist parti öğretisi her türlü oportünist akıma karşı büyük oranda Engels tarafından savunuldu ve geliştirildi. Marksist felsefe, Engels'in Lenin ikinci kez okuduğum dediği "Konut Sorunu", "Anti-Dühring", "Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm", "Doğanın Diyalektiği", "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni", "Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu", "Tarihte Zorun Rolü" yapıtları okunmadan anlaşılabilir.

Marx'ın ölümünden sonra işçi hareketinin sorunlarını Engels tek başına omuzlarında taşıdı. Parti öğretisi yanında, devrim teorisi, ittifaklar sorunu, demokrasi ile sosyalizmin diyalektik ilişkisi, vb. pek çok sorunu ele aldı.

1895 yılında Marx'ın "Fransa'da Sınıf Mücadeleleri" kitabına önsöz yazan Engels, işçi sınıfının zafer kazanacağına dair inancını yineliyordu. "Kuşkusuz, yabancı ülkelerdeki yoldaşlarımız devrim yapma haklarından vazgeçmiyor. Zaten devrim yapma hakkı, tek gerçek tarihsel hak'tır".

"Engels Yılı"nın bilimsel sosyalizmin yaratıcılarının dünya görüşlerine uygun tarzda kutlamak, eserlerini işçi sınıfının devrimci pratiğine ışık tutacak şekilde incelemeyi ve irdelemeyi gerektiriyor.

2019 25 Kasım'ı...

Kadına yönelik şiddete öfke ve tepki büyüyor

25 Kasım'ı dünya genelinde olduğu kadar, ülkemizde de kadına yönelik şiddetin her geçen gün arttığı bir dönemde geride bıraktık.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü, dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, ülkemizde de eylem ve etkinliklere sahne oldu. İstanbul başta olmak üzere İzmir'den Antalya'ya, Mardin'den Adana'ya pek çok şehirde ve ilçede gösteriler gerçekleştirildi. Geçtiğimiz yıllara nazaran yapılan eylemlerin yaygınlığında, AKP iktidarının kadınlara yönelik uyguladığı politikaların ve saldırıların ulaştığı boyut etkili oldu. Kadınların tüm kazanımları hedef tahtasına çakılmış durumda. Nafaka Kanunu'nda yapılmak istenen değişiklikler, aile arabulucunun getirilmek istenmesi, kadınları şiddete karşı korumayı amaçlayan 6284 sayılı yasaya dönük saldırılar, uluslararası bir nitelik taşıyan ve Türkiye'nin de imzacısı olduğu İstanbul Sözleşmesi'nin yok sayılması gibi adımlar, özellikle kadınların tepkilerini sürekli kıldı. Kadın cinayetlerinde belirgin şekilde artış da bu tepki ve öfkede belirleyici yerde duruyordu. Ağustos ayında kızının gözleri önünde vahşice öldürülen Emine Bulut'un katledilmesi tetikleyici bir rol oynarken, Emine Bulut'un "Ölmek istemiyorum" çığlığı, "Yaşamak istiyoruz" şeklinde tüm eylemlerde yankısını buldu.

Her geçen gün derinleşen ekonomik kriz ve yaşam koşullarının ağırlaşması da gerçekleşen eylemlerin temel bir gündemiydi. Öte yandan özellikle Kürt illerinde sokağa çıkan kadınlar, aynı zamanda kadın mücadelesine darbe vuran belediye yönetimlerinin kayyumlara devredilmesine karşı "devlet şiddetini" öne çıkardılar.

AKP iktidarının tek adam rejimiyle birlikte dizginsiz bir şekilde uyguladığı baskı ve terörle toplumsal muhalefeti sindirmeyi amaçlayan politikalarına rağmen sokaklara çıkan kadınlar, yasaklarla da karşılaştılar. İstanbul Taksim'de eylem yasaklanmasına rağmen, kadınların baskı sonucunu geri adım atıldı. Ancak eylemin bitiminde "devlet" şiddeti bir kez daha devreye girerek, plastik mermilerle, biber gazlarıyla saldırı gerçekleşti. Bu yasakçı politikalar Ankara'da, Antalya'da,

Kadınların hak ve özgürlük mücadelesinin simgesi günlerden biri olan 25 Kasım'da öfke ve tepki, kitlesel eylem ve etkinliklerle kendini açığa vurmasına rağmen, örgütlülüğe sahip olduğu anlamına gelmiyor, özellikle işçi kadınlar arasında...

Bursa'da ve özellikle Kürt illerinde uygulanmaya çalışıldı. Kadınların kararlılık sergilediği alanlarda ise yasakçı dayatmalar geri püskürtülebildi.

İŞYERLERİNDE ŞİDDETE KARŞI "SESLER"

Pek çok il ve ilçede gerçekleşen eylemlerin katılımcısı, AKP'nin kadın politikalarına karşı çıkan, toplumun ilerici kesimlerini oluşturan heterojen bir kitle olmasına rağmen, bu yıl yaygın bir şekilde sendikalar tarafından da kadın işçilere dönük eylem ve etkinlikler düzenlendi. Özellikle metal, petrokimya ve tekstil sektörlerinde örgütlü sendikalardan her biri, gerek merkezi düzlemde gerekse işyerlerinde eylem ve etkinlikler gerçekleştirdiler. Kadın işçilere dönük kitlesel toplantı ve eylemler yaptılar, mor kurdele kampanyası düzenlediler, işyerlerinde kadına yönelik şiddeti engellemeye dönük projelerin startını verdiler, eğitim toplantıları yaptılar.

Kuşkusuz bu tablo, mevcut erkek

egemen anlayışın hakim olduğu bürokratik sendikal yapıların, kadın sorunu konusunda bir değişim içine girdikleri anlamına gelmiyor. Bürokratik sendikal yapılar bir yandan toplumun yakıcı bir gündemi haline gelen kadına karşı şiddet konusunda göstermelik de olsa söz söyleme gereği duydular. Keza kimi sendikaların bünyelerinde yer alan ilerici güçlerin ve kadınların basıncıyla davrandılar. Aynı zamanda imzacısı oldukları uluslararası sözleşmelerin yükümlülükleri gereğiyle de hareket ettiler. Örneğin, 2019 yılında imzalanan ILO'nun 190 sayılı (Çalışma Yaşamında) Taciz ve Şiddet Sözleşmesi söz söylemeyi zorunlu kılmaktadır.

25 Kasım'da gerçekleşen eylem ve etkinlikler, AKP iktidarı eliyle sermaye düzeninin on yılı aşkındır kadınlara yönelik uyguladığı düşmanca politikalarına ve kadınların her geçen gün ağırlaşan yaşam koşullarına karşı tepkinin ürünü olarak gerçekleşti. Aynı zamanda baskı ve teröre rağmen bu alanda açığa çıkan

enerji ve dinamizmin sürekliliğine de işaret etti.

Kadınların hak ve özgürlük mücadelesinin simgesi günlerden biri olan 25 Kasım'da bu öfke ve tepki, kitlesel eylem ve etkinliklerle kendini açığa vurmasına rağmen, örgütlülüğe sahip olduğu anlamına gelmiyor, özellikle işçi kadınlar arasında...

Kadına yönelik şiddeti feministlerin erkek şiddetine indirgeme çabalarına rağmen, bu şiddetin ve var olan toplumsal çürüme ve yozlaşmanın gerisinde ise, sömürü ilişkileri ve sınıfsal ezilmişlik yatmaktadır. Şiddet, bir bütün olarak kadın cinsine yönelik olsa bile çok yönlü sonuçlarını ağır bir şekilde yaşayanlar işçi ve emekçi kadınlardır. İstatistikler halinde yayınlanan kadın cinayetleri örnekleri dahi, şiddetin hedefindeki kadınların sınıfsal konumlarına ayna tutmaktadır.

Dolayısıyla, 25 Kasım'da açığa çıkan öfke ve tepki, şiddetin gerçek kaynağına karşı, işçi ve emekçi kadınları örgütlemeye ihtiyacını bir kez daha hatırlatmış oldu.

“Üniversite”nin tarihi

Üniversite deyince aklımıza bilim üretilen yer gelir. İlk akla gelen bu olsa da bu tanım gerçekleri ifade etmez. İnsanlık tarihi boyunca bilimin nerelerde üretildiği bir tartışma konusudur. Üniversiteler bu araştırmalara elbette katkıda bulunur, ancak gerçek bilim oralarda üretilmez. Hatta çoğu zaman üniversitelere rağmen üretilir. İnsanlık tarihinin ilerletici motto-su üretim araçlarında gelişme, toplumsal iş bölümünün gelişmesi oldu. Bu sırada üniversiteler kilisenin, caminin, tapınakların denetimi altındaydılar. Okulun bir uzantısı olan üniversiteler hep egemenlerin toplumu istedikleri biçimde eğitime alanları oldular. Egemen ideolojinin yeniden üretim mekanizmaları olarak işlediler ve hep bir tehlike de barındırdılar.

Tarihsel ve toplumsal bir kurum olarak üniversiteler, içinde buldukları toplumsal koşullardan ayrı ele alınamazlar. İlkel komünal dönemden kapitalizme ilerleyen süreç üniversiteleri de kendi içerisinde geliştirmiştir. Üniversitelerin doğuşunu kendi içinde tartışmak, bu konuda farklı bakış açıları barındırmaktadır. Bir kısmı üniversiteyi bir kurum olarak doğduğu andan itibaren alır. Bir kısmı ise tüm sınıflı toplumların bir parçası, birer yüksek okul şeklinde ele alır. Eflatun’un Atina’da kurduğu Academia, Aristo’nun yine Atina’da öğretim yaptığı Lyceum’u nu “üniversite” olarak ele almaz. Üniversiteyi tartışırken farklı bakış açılarının yazınsal ürünlerine rastlarız. Her ideoloji eğitimi kendi bakış açısı ile anlatır ve üniversiteyi de bu bağlamda tartışır. Bu yanıla ideoloji ve eğitim birbirinden ayrı alanlar olarak değerlendirilemezler.

Sümerlerde ilk okullar, milattan önce 3000’li yılların ortalarına doğru mabetler bünyesinde doğdu. İşlevleri okuma yazma öğretmek, saray ve mabet kadrolarını yetiştirmekti. Eski Yunan eğitim sisteminde “müze” (Mouseidon) vardı. Bilimsel araştırma merkezi olarak adlandırılıyordu. Zamanla öğretim de vermeye başladı. İskenderiyeli Fisagorcuların kurdukları resmi cemaatler. İlkeleri Eflatun’un Academia’sında ve Aristo’nun Lyceum’unda da benimsendi. IV. yılında İskenderiye bir üniversite şehriydi.

Üniversite bir tanım sorunudur. Öğretim sürecinin son halkası, yönetici zümreler yetiştiren birer yüksekokul olarak

ele alınırsa her uygarlıkta karşımıza çıkar.

Orta çağ Avrupası’nda üniversitenin adı “Stadum Generale”, “Studia Generalia”dır (Genel eğitim kurumu). 13. yüzyıl öncesi Bologno 1000 yılında kuruldu. Dominiken tarikatının etkisi altında bu okula 1140 yılında Medeni Hukuk ve Kilise Hukuku alanı eklendi. Ruhbanların, araştırma amaçlı seyahat özgürlüğü vardı. Sivil halk mahkemesinde değil kilise mahkemelerinde yargılanıyorlardı. Ruhban sınıfın imtiyazları vardı ve akademiye bunlar dışında kimse giremiyor. Eğitim dilinin Latince olması ve bu dili Ruhban sınıfının bilmesinin de burada etkisi vardı. Hukuk ile eğitime başlamasının nedeni ise imparator hakimiyet alanındaki yerlerde yaşayanların ve kilisenin korunmasına ihtiyaç vardı. Hukuk bunun için gerekiyordu.

14. yüzyılda yurtlar ve barınma olanakları yoktu. Naziane adıyla kurulan yerlerde yönetmek için Proctor seçiliyor ve bir yıl görev yapılabiliyordu. Üniversite; lonca, birlik anlamına gelmektedir. Kuzey Avrupa’da, Paris-Oxford’da “ünivestisa”ı öğretmenler kurdu. Güney Avrupa’da Bolonya’da öğrenciler kurdu. Oxford 1133’te kuruldu. 1167’de Fransa’da yabancı öğrenciler sınır dışı ediliyordu. Kral II. Henry tüm rahipleri ülkeye çağırarak Cambridge Oxford’dan ayrılmak zorunda kalan bir grup öğrencinin gelişi ile 1209 yılında kuruldu. Bunda savaşların, kralın emirlerinin etkisi büyüktü. Üniversitelerin kurulması şehirlerde yaşamın döngüsüne de etki ettikleri için önemlidir. İlk üniversitede rektörler, öğrenciler ve öğretim üyeleri ile birlikte seçiliyordu.

Kurumlar kendi giderlerini karşılamak zorundaydı. Öğretim üyeleri öğrencilerden harç alıyordu. Trinity College’de Dekan Lecky kadın öğrencilerin okullara alınması ile ilgili “Bunu ancak cesedimi çiğneyerek yapabilirsiniz” demişti. 19 yüzyılın ilk yarısında kadın öğrenciler üniversitelere gidebildi. Üniversitelerde, 1825’te Virginia Üniversitesi, 1964’te genel olarak ırk ve renk ayırımına son verildi.

Paris Üniversitesi Rektörü Rolla “Alahtan sonra her şeyini borçlu olduğu krala” atf ediyordu. Hegel’i en çok etkileyen düşünür Diderot, ünlü Rollin için şöyle diyor: “Rahip ya da papaz, şair ya da hatip yetiştirmekten başka bir amacı yok.” Diderot gerçek bir üniversite için şartları sıralıyor: “Bütün uluslardan çocuklarında fark gözetmeksizin kapılarını açmalı. Evrensel bilimi kucaklamalı. Yeni bir üniversite olmalı. Bütün yüzyıl amaç ve aydın ve erdemli insan yetiştirmek olmalı.”

Bugün aydınlanmanın ünlü düşünürleri ve XVII. yüzyılda Descartes, Spinoza, Leibnitz, Galileo, Newton hiçbir üniversitelerden alınmadı.

Üniversitenin ya da eğitimin sınıflı toplumlardaki serüveni bulunduğu koşullardan bağımsız değildir. Marks “Feuerbach üzerine tezler”de “maddi koşulları değiştirmek için yine insan gerekiyordu ve bizzat eğitimcinin de eğitime ihtiyacı vardı” der. Marksizm bize sınıfsız bir topluma yönelik, insanın tüm yeteneklerini geliştirmesine olanak veren, çok taraflı bir eğitim anlayışı ortaya koydu. Ve bu eğitim anlayışının sınıflı bir toplumda

gerçek olması bir nevi ütopyadır. Bundan kaynaklı, bilimsel Marksizm’in kurucuları tüm ilgilerini sınıflı toplumun analizi ve aşılması üzerine yönelttiler.

Sınıflı toplumlarda eğitimin örgütlenmediği alan olarak okul, öğretim, eğitim ve egemen ideolojinin üretildiği alan olarak karşımızdadır. Feodal toplum feodal okulu, kapitalist toplum kapitalist okulu üretmiştir.

Günümüzde öğretim üç dereceli olarak planlanıyor: İlk, orta ve yüksek öğretim. Bu ayırım tarih boyunca net değildir. Bir üst yapı kurumu olarak üniversiteler, tarih boyunca farklı uygarlıkların ve kültürlerin özelliklerine göre değişen renklere bürünmüşlerdir. Ortaçağın ardından Rönesans döneminde istenilen halk için eğitim, laik eğitim, eşit eğitim talepleri büyük toplumsal mücadelelerin parçası olarak kazanılmıştır. Burjuvazi, iktidarı ele geçirdiği ve gericileştiği dönemle birlikte tüm ilerici kavramları ezdi ve geçti. “Katı olan her şey buharlaşıyor” der Marx, *Manifesto*’da. Burjuvazi de dün iktidara gelmek için savunduğu her şeyi buharlaştırmıştır.

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN EĞİTİM HAKKI ÇALIŞTAY ATÖLYELERİ

Kaynaklar:

- TKİP Parti Programı, Eksen Yayıncılık
- Ticari Eğitim Dosyası - Ekim Gençliği
- Toplumsal değişme ve üniversiteler - Taner Timur
- Neo liberalizm, bilgi ve üniversiteler-Merte Kurtoğlu
- Eğitim üzerine - İzzettin Önder

Ankara Üniversitesi SBF'de faşist saldırılar devam ediyor

Toplumsal yaşamın her alanında dinsel gerici ve şovenizmi tırmandıran dinci gerici AKP iktidarı üniversitelerde de aynı politikayı hayata geçiriyor. Eğitim yılı başladığından beri birçok üniversiteden faşist saldırı ve provokasyon haberleri gelmeye devam ediyor. Kuşkusuz bu faşist saldırı ve provokasyonlar ne ilk ne de son olacak. Dinci gerici iktidar yaşadığı ekonomik, siyasal ve sosyal krizinin faturasını ancak bu şekilde aşabileceğini düşünüyor. İçeride işçi ve emekçilerin haklarına saldırıyor, toplumsal muhalefete dizginsiz bir terör uyguluyor. Dışarıda ise başta Suriye olmak üzere Ortadoğu'da yaşanan emperyalist savaş pastasından pay kapmak istiyor. Tüm bunların faturasını ise işçi ve emekçilere, gençliğe ödetmek istiyor.

Artan baskı, gözaltı ve tutuklama terörüne rağmen toplumsal muhalefeti hala tamamıyla susturabilmiş, ortadan kaldırmış değil. Elbette buna üniversiteler de dahil. OHAL ile binlerce ilerici muhalif akademisyeni üniversiteden ihraç etmelerine, binlerce devrimci ve ilerici öğrenciye yönelik soruşturma, uzaklaştırma ve okuldan atma saldırısında bulunmalarına rağmen özellikle de belli üniversitelerde varlığını koruyan ilerici muhalif duruş iktidarı korkutuyor. Her toplantıda kültürel iktidar olamadık-

larını vurgulayan, dindar ve kindar bir nesil istediklerini belirten Erdoğan bu yüzden sıklıkla bu üniversiteleri hedef alıyor. Boğaziçi Üniversitesi, ODTÜ, İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi gibi üniversiteler ilerici muhalif birikimlerini kısmen de olsa hala koruyor. Bunda kuşkusuz tarihsel mücadeleci geleneklerinin etkisi var.

Son dönemde bu kapsamda Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde de saldırılar arttı. Yılın başından beri Dil Tarih Coğrafya, İletişim Fakültesi, Siyasal Bilgiler Fakültesi gibi fakültelerde polis ve ÖGB iş birliğiyle faşist ülkücü çeteler, birçok provokasyon ile ilerici ve devrimci öğrencilere saldırdılar. Faşist çetelerin ilk provokasyonu Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde yaşandı. İklim kriziyle ilgili forumu

engellemek için ÖGB-polis iş birliğinde öğrencilere saldırıldı. İlerici ve devrimci öğrenciler saldırıyı teşhir ettiler. Sermaye devletinin Suriye'ye yönelik işgal hareketi başladığında, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde gerçekleştirilen 10 Ekim anmasını bahane eden faşist çeteciler bir kez daha saldırı gerçekleştirdiler. Üstelik bu sefer yapılan bir çağrı üzerine okulun önünde faşist bir grup toplandı. Sözde üniversitenin güvenliğini sağlayan polisler ve ÖGB'ler faşist çetecilerin sırtını sıvazlayarak, devrimci-ilerici öğrencileri tehdit ettiler. Bu faşist saldırı karşısında ise Ankara'nın birçok üniversitesinden bir araya gelen ilerici devrimci öğrenciler Cebeci Kampüsü'ne gitti. Burada gerçekleştirilen eylem ve basın açıklaması ile faşist saldırı püskürtüldü.

Elbette yaşanan saldırılar ve provokasyonlar bunlarla da sınırlı kalmadı. Son olarak Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde gerçekleştirilecek "Türkiye'nin Modernleşme Süreci ve Mekteb-i Mülkiye" başlıklı sempozyumun onur kuruluna Rektör Erkan İbiş'in seçilmesine tepki gösteren ve sempozyuma girmek isteyen öğrencilere önce ÖGB, ardından ise faşist çeteler azgınca saldırdılar.

Ankara Üniversitesi'nde yaşanan akademisyen ihraçlarının baş mimarı olan, yandaşlıkta sınır tanımayan Rektör Erkan İbiş, üniversite öğrencilerinin karşısına çıkmaktan büyük korku duyuyor. Bundandır ki sempozyumun basına yansıyan fotoğraflarında sempozyumun 15-20 kişi ile gerçekleştiği (hepsi yandaş akademisyen ve bürokrat) ironik bir şekilde görülüyor. Saldırıların ardından açıklama yapan ilerici ve devrimci öğrenciler mücadeleye edeceklerini ve Mülkiye'nin asil sahibin Erkan İbiş gibi yandaşlar ve faşist çeteciler olmadığını vurguladılar.

Dinci gerici iktidarın bu üniversitelerden ve fakültelerden korkması elbette ki boşuna değil. Bu üniversiteler Denizlerin, Mahirlerin, Sinanların üniversiteleridir. Bu üniversiteler Komerlerin arabalarını yakanların, 6. Filo'yu denize dökenlerin, üniversitelerini birer sipere dönüştürenlerin üniversiteleridir.

Ertuğrul Karakaya ve İbrahim Baloğlu anısına...

ODTÜ'de 9 direktan oluşan anıt

Üniversiteleri zapturapt altına almak AKP iktidarının temel hedeflerinden biridir. Türkiye'nin ilerici birikimine göz diken iktidar, üniversitelere yönelik sistematik bir saldırı süreci işletiyor. Hem tarihsel miraslarıyla hem de potansiyel olarak gençlik hareketinin dinamik merkezleri olan belli başlı üniversiteler ise bu saldırıdan payına düşeni fazlasıyla alıyorlar.

Akademisyenlerin akademiden ihraç edilmesi, saldırıların OHAL sonrası dönemine tekabül etmektedir. Ancak öğrencilere yönelik saldırı süreci OHAL'in çok öncesine dayanmaktadır. Öyle ki 2008-2012 yılı arasında 23 bin 236 öğrenciye soruşturma açılmış, ceza verilmiştir. Birçok üniversitede ileri-

ci devrimci öğrenciler tutuklanmıştır. ODTÜ, İÜ gibi gençlik mücadelesinin her dönem potansiyelini taşıyan üniversiteler akademik kadrosundan rektörlere, öğrencisinden çalışanına kadar yenilenmiştir(!) ODTÜ bu sürece hala direnen tek üniversitedir diyebiliriz. Verşan Kök'ün rektör olmasından etkinlik yasaklarına kadar birçok saldırıya direnmektedir. Bu direnişi uzun soluklu kılacak, saldırılara karşı koruyacak süreç, ancak ODTÜ özelinde de olsa gençliğin birleşik, kitlesel, militan, örgütlü mücadelesi ile mümkündür.

ODTÜ, devrimci geleneğin temsilcisidir. Amerikan'ın ön ayak olması ile kurulan ve emperyalizme karşı mücadele eden bir üniversitedir. Commer'in

arabasını yakan, Denizlere ev sahipliği yapan, öğrencilerin söz, yetki, karar hakkını savunan bir gelenekten gelir.

"HASAN TAN ODTÜ'YE REKTÖR OLAMAZ!"

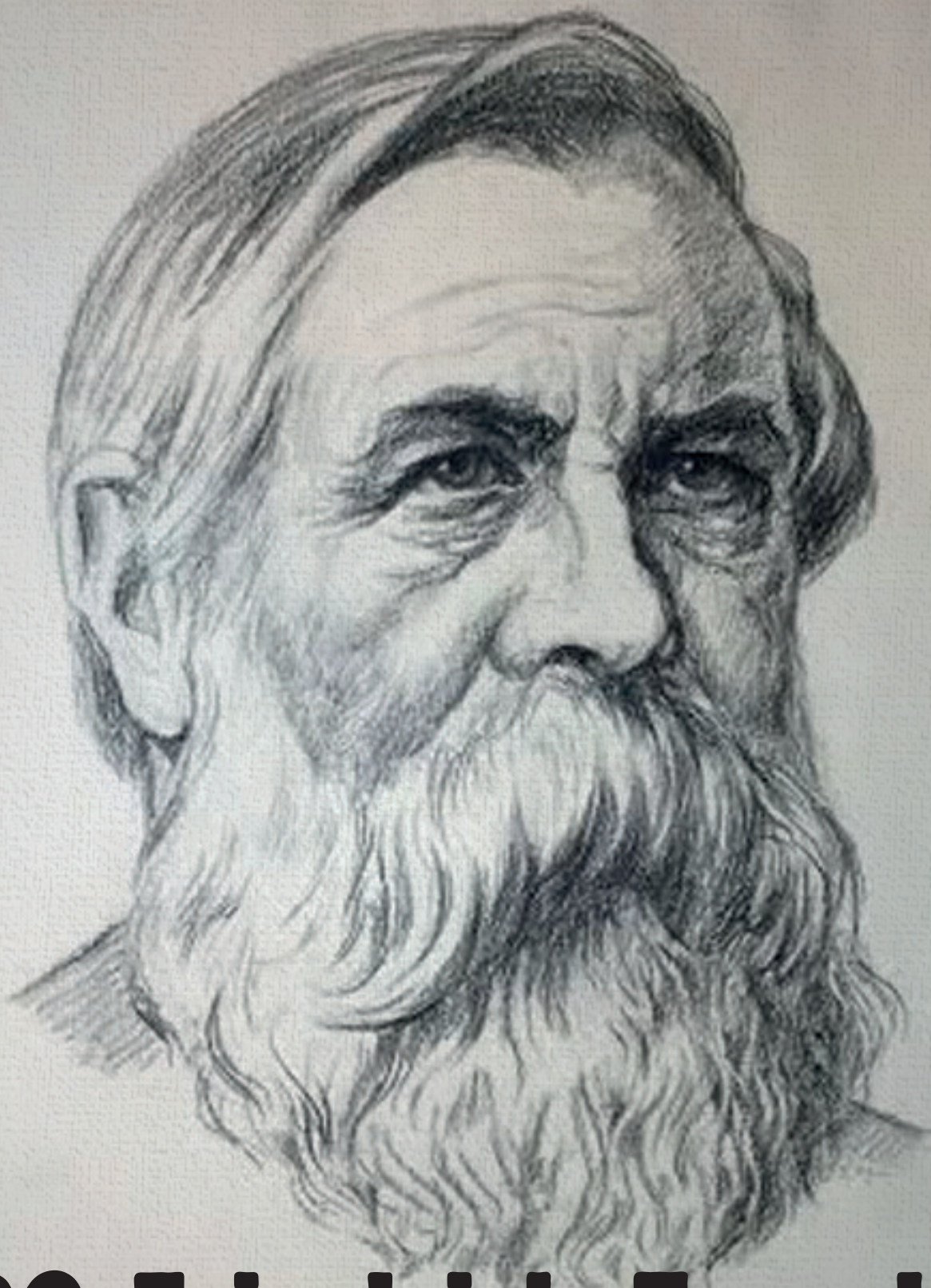
2 Aralık 1977 bu geleneğin önemli eşiklerinden biridir. 1977 yılında Milli-yetçi Cephe Hükümeti ODTÜ'yü hizaya getirmek için rektörlüğe Aydınlar Ocağı Yönetim Kurulu Üyesi, MHP'li Hasan Tan'ı atamıştı. Hasan Tan da Erdoğan'ın cümlesini kurmuştu bir zamanlar: "Öğrencileri öğretim üyeleri kışkırtıyor" demişti. Buna karşılık öğrenciler boykot yaptı, dekanlar ve bölüm başkanları istifa ettiler. Hasan Tan ise okulu kapattı. ODTÜ'yü jandarmalar kuşattı, öğrenciler yurttan çıkarıldı, arandılar.

Bununla da bitmedi. Hasan Tan okuldaki sendikalı işçileri işten çıkarıp, ülkücü çeteleri okula işçi diyerek aldı. Devrimci öğrencilerden biri, ÖTK sözcüsü

olan Ertuğrul Karakaya Haziran 1977'de okul girişinde vurularak öldürüldü. Hasan Tan istifa etmek zorunda kaldı. "A1 Kapısı" "Karakaya" kapısı olarak anılır oldu, bu olayın ardından.

Hasan Tan istifa etti ancak işe aldığı faşistlerin işlerine dokunulmadı. Faşistler ODTÜ'lü akademisyenlerin evlerine bombalı saldırılar düzenliyor ve baskı kurmaya çalışıyorlardı. 2 Aralık günü Rektörlük binası önünde patlama sesi geldi. Rektörlüğün 5. katından öğrencilerin üzerine ateş açıldı, 52 öğrenci yaralandı. Yaralanan İbrahim Baloğlu, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

ODTÜ'nün faşist çetelere karşı yaptığı boykota atfen 9 direktan oluşan bir anıt dikildi. Öğrencilerin saldırıya uğradıkları yerde, her yıl ODTÜ Mezunlar Derneği'nin öncülüğünde üniversitenin tüm bileşenleriyle devrimciler anılmaktadır.

2020 Friedrich Engels yılı!

**Bilimsel sosyalizmin kurucularından,
işçi sınıfının 'generalı' F. Engels'i
saygıyla anıyoruz...**